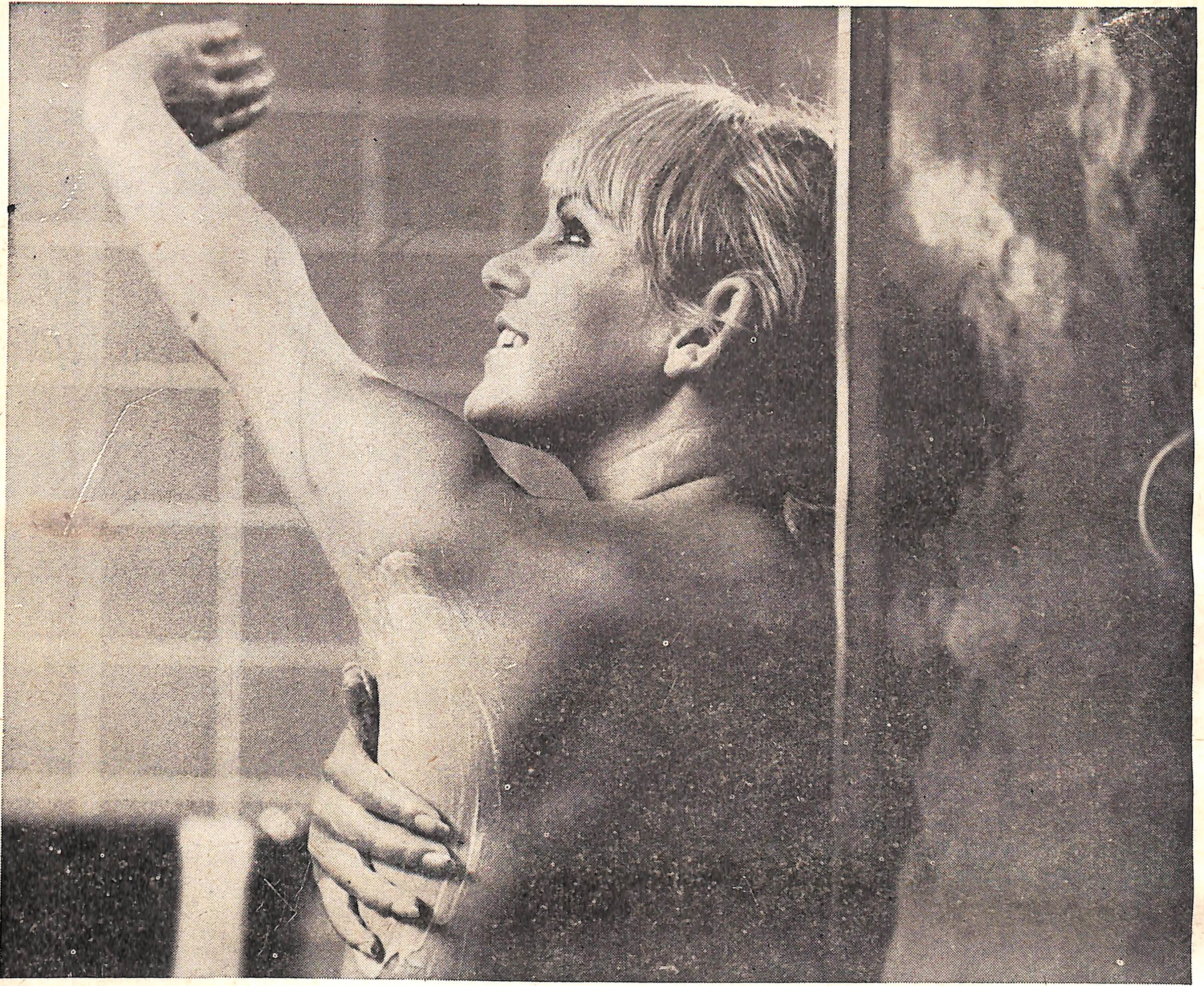
Akbaba

Demirel, De Gaulle'ün Notre Dame Kilise-sindeki cenaze töreninde hazır bulundu.
— Gazeteler —

Notre Dame'ın kamburu!

Banyodan sonra NIVEA

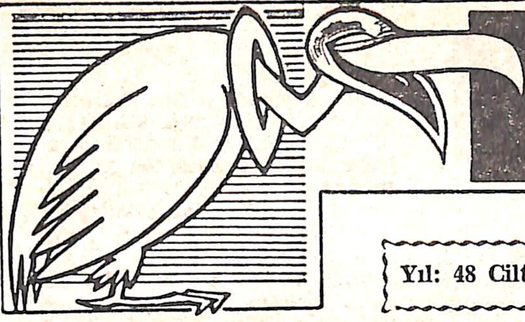
Cildin sağlığı, temizliği, tazeliği için...

Bazan banyodan sonra cildinizde bir eksiklik hissettiniz mi? Yıkandıktan sonra cildinize NIVEA gerekir. Banyodan sonra bütün vücudunuza süreceğiniz NIVEA, kendinizi çok daha rahat hissetmenizi sağlıyacaktır. Yıkandıktan sonra cildin sıvı kaybını NIVEA yeniden kazandırır; çünkü NIVEA cilt yapısına uygun maddeler ihtiva eder. NIVEA'nın cilt bakımı alanında sağladığı haklı ünün nedenlerinden biri de budur.

NIVEA'nın faydalarından kendinizi mahrum etmeyiniz.

(Radar Reklâm : 1164 — 184)

Yıl: 48 Cilt: 19 Sayı: 49 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 25 Kasım 1970 * Fiyatı: 125 Krş.

Hudâ göstermesin..

ESKİ kuşaklar:

«Hudâ göstermesin âsâr-ı izmihlâl bir yerde...» derlerdi.

Yeni kuşakların anlaması için mısradaki üç kelimeyi açıklamak gerek: Hudâ, Tanrı.. âsâr, eserler.. izmihlâl, yok olma, yıkılma...

Öyle bir zamanda yaşıyoruz ki, nereye baksanız «âsâr-ı izmihlâl» görmekteyiz. İlâç deseniz, fiyatlarına zam geliyor.. su, deseniz, kolerayı hatırlatıyor.. lâğım deseniz, sokaklarda akıyor.. kokteyl desenlz, Üniversitede Molotof cinsi patlıyor.. toprak deseniz, işgal ediliyor.. anlaşma deseniz, Amerika'yla ikili anlaşmalar dâvası ortaya çıkıyor.. yol deseniz, biraderlerin yolsuzluğu konuşuluyor.. Parlâmento deseniz, mebus pazarı kurulacak mı gene? diye soruluyor.. dolmuş deseniz, kaldırılacak mı? diye düşünülüyor.. orman deseniz, ağaçlar yok oluyor.. dış ticaret deseniz, yılda üçyüz milyon dolar açık akla geliyor.. iç ticaret deseniz, aracı-tefeci sömürüyor.. sigara deseniz, kaçakçılık alıp yürüyor.. tütün deseniz, ekiciler yürüyorlar.. okul deseniz, öğretmenler sürülüyor.. kredi deseniz, suiistimali çoğalıyor.. Bütçe deseniz, açık büyüyor.. çay deseniz, üretim çürüyor.. incir-üzüm deseniz, kurtlu ihraç ediliyor.. zeytinyağı deseniz, makine yağıyla karıştırılıyor.. akaryakıt deseniz, zam görüyor.. emeklilik deseniz, Sandık iflâs ediyor.. uçak deseniz, zamanında kalkmıyor.. Demiryolu deseniz, zarar ediyor.. Karayolu deseniz, kaza üstüne kaza oluyor.. ahlâk deseniz, aranıp bulunmuyor.. fuhuş deseniz, davul zurna çalıyor.. vergi deseniz, kaçakçılık boy veriyor.. ekmek deseniz, bozuk çıkıyor.. süt deseniz, mikroptan geçilmiyor.. imam deseniz, siyaset yapıyor.. politikacı deseniz, imamlığa özeniyor.. cami deseniz, parti merkezine benziyor.. parti merkezi, komisyoncu bürosu gibi çalışıyor.. elektrik deseniz, sık sık kesiliyor.. kira deseniz, ateş pahasına çıkıyor.. dâva deseniz, on yılda çıkmıyor.. İcra deseniz, yaya kalıyor.. İnfaz deseniz, af çıkıyor.. hapishane deseniz, isyan çıkıyor.. işçi deseniz, grev üstüne grev yapıyor.. Belediye deseniz, ismim var cismim yok diyor.. otorite deseniz, gazeteye kayıp ilânı veriyor.. âsâyiş deseniz, hırsızlar uğursuzlar cirit atıyor.. karakol deseniz, vatandaşa dayak atıyor.. hastahane deseniz, kapısında hastalar ölüyor.. çöpçü deseniz, kapıya uğramıyor.. bekçi deseniz, ortalıkta görünmüyor.. fiyatlar deseniz, başını almış gidiyor.. sinema deseniz, biletler pahalılaşıyor.. vapur deseniz, Denizyolları zarar ediyor.. köprü deseniz, üç milyar harcama yapılıyor.. araba deseniz, vapuru yetmiyor.. buğday deseniz, dışarıdan geliyor.. boraks deseniz, yabancılar elinde oyuncak oluyor.. Radyo deseniz, TRT. biribirine giriyor.. Danıştay deseniz, kararları dinlenmiyor.. takvim deseniz, durmadan yürüyor...

Ve böylece geliyoruz 1 Aralık 1970'e doğru...

Memurlar şimdi, eski dertleri yetmezmiş gibi bir de yeni derde düştüler:

— Acaba 1 Aralıkta zamlı maaş alabilecek miyim?

Bu soruya muhatap olan öfkeleniyor:

— Yahu, alacaksın dedik ya!

— Ya alamazsam..

— Resmen «verilecek» dendi ya!

Memur dudak büküyor:

— Dendi ama sen ona kulak asma! Bu işlerin eski ciddiyeti kalmadı artık.. ne sözün değeri var, ne yazının..

Ve zavallı memur aklının bir köşesinde papatya falı açmaya devam ediyor:

— Alacak mıyım, alamıyacak mıyım, alacak mıyım...

Personel giderlerinin zamlı tarifelere göre altı milyarı aşıp sekiz milyara doğru gittiği hesap ediliyor.

Nereden bulunacak bu para?

Kolay:

Banknot matbaası çalıştırılarak...

O zaman da fiyatlar yeniden yarışa çıkacak.. paranın değeri yeniden düşecek.. zamlı maaşlar ile zamsız maaşlar arasında bir fark kalmayacak..

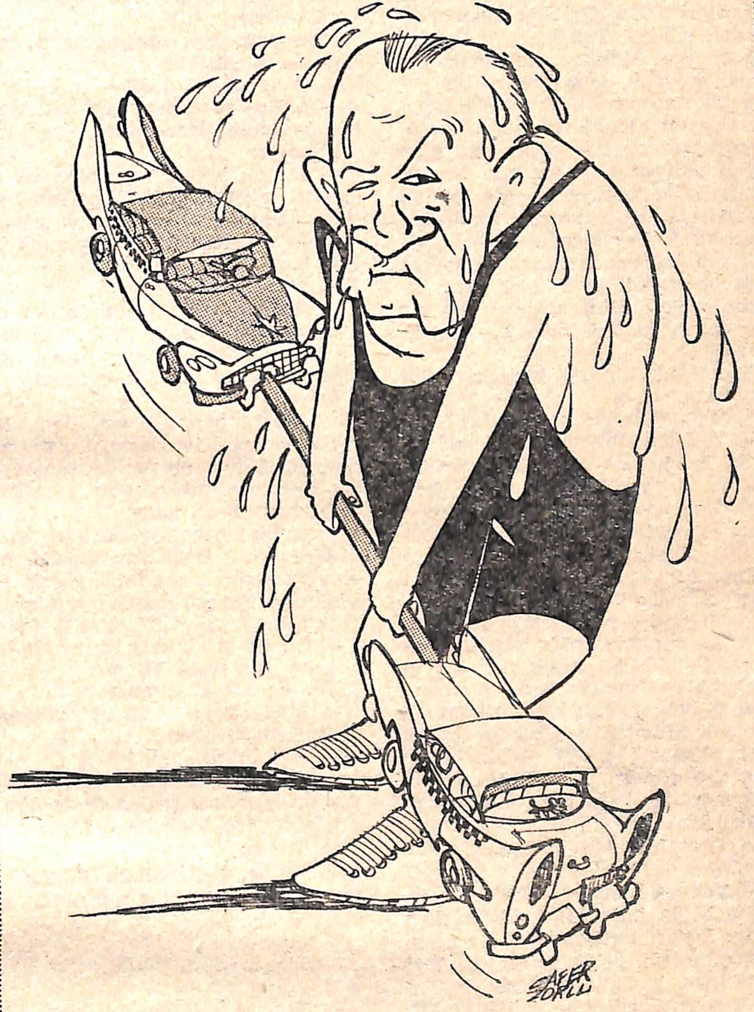
Ve memur kara kara söyleniyor:

«Tad yok gecesinde gündüzünde..
Ben neyleyim bu yeryüzünde.»

Yazımızın başında söylediğimiz gibi, âsâr-ı izmihlâl her yerde patlak verdiği için memurlarımız o kadar üzülmesinler. Her şeyin birden çözüldüğü yerde, her şey birden bağlanır. Memurcuklar, takvim yapraklarını her sabah Çin işkencesi gibi teker teker koparacak yerde, umursamazlığın felsefesine kendilerini koyverip demeliler ki:

Doğacaktır sana vâdettiği günler Hakkın
Kimbilir belki yarın, belki yarından da yakın...

AKBABA

F. Atabey — Bakalım, kaldırabilecek miyim?..

BAYRAM SAYIMIZ

Akbaba ailesi günlerce çalışarak, evinizi bayramın bütün neşesi ile dolduracak özel bir sayı hazırladı.

Bayram Sayısında :

Muzaffer İZGÜ, Vedat SAYGEL, Kenan AKINCI, Refik ERDURAN, Suavi SÜALP, Mukadder ÖZAKMAN, Örsan ÖYMEN, Sulhi DÖLEK, Fikret YILMAZ'ın en güzel yazıları..

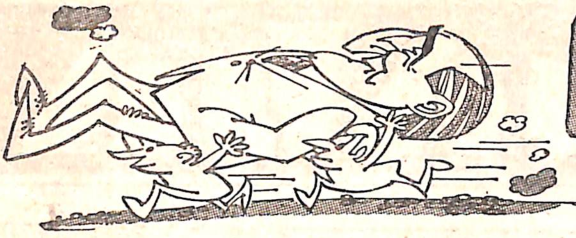
Semih BALCIOĞLU, Cafer ZORLU, Necmi RIZA, Zeki BEYNER, Suha BULUT, Özcan YALTI'nın neşe ve espri dolu karikatürleri sizleri neşe içinde bırakacaktır.

Yine bu sayıda :

SİZİN İÇİN

Memurlar, SİZİN İÇİN... Doktorlar, SİZİN İÇİN...
Onlar yazdı, biz çizdik.

Bayramın bütün neşesi
GELECEK HAFTA AKBABA'da

Nasıl kaçırdık

MUZAFFER İZGÜ

ARKADAŞIM Mümtaz'ın da bir sevgilisi var, benim de... Ama kızlar o denli fındıkçı kızlar ki, değil bize yüz vermek, dönüp bakmıyorlardı bile. Oysa ki neler yapmadık, neler... Tek kızların ilgisini çeksin diye, Mümtaz kıpkırmızı bir elbise yaptırdı, ben upuzun bir peruk taktım, olmadı. Mümtaz otomobil ehliyeti aldı, kızın kapısının önünden otomobille geçti, ben ağır vasıta ehliyeti alıp, kızımın kapısının önünden kocaman treyle geçtim, olmadı. Mümtaz, kızının kapısında Meksika usulü gitarıyla serenat yaptı, kızın babasından bir ton dayak yedi, ben tahsildar kılığına girip kızımın evine girdim, ağabeyinden bir ton dayak yedim, olmadı, olmadı, olmadı...

Başladık Mümtaz'la kara kara düşünmeye:

— Ulan Mümtaz ne yapalım?

— Vallaha bilmem ki âbi, gel istersen bu kez de bizim kızın evinin önünde ikimiz kavga edelim, ben seni döveyim şakadan, senin kızının evinin önünde kavga edelim, sen beni döv şakadan...

Yapmadık değil, bunu da yaptık... Her iki mahallede de millet pencerelere üşüşüp, polis bekçi diye bağırdılar, zor kurtardık tatlı canımızı... Üstelik bu arada Mümtaz'ın yanlışlıkla attığı bir yumruk benim dişime, benim yanlışlıkla attığım bir yumruk Mümtaz'ın gözünün mosmor olmasına sebep oldu... Ben dişsiz, o gözsüz, yine kahvede kafa kafaya verip, kara kara düşünmeye başladık:

— Ulan Mümtaz n'olacak sonumuz?

— Vallaha bilmem ki âbi...

Biz böyle kara kara düşünürken bizim kızları tanıyan eski bir arkadaş çıkıverdi geldi yanımıza. Bizi kara kara düşünür görünce:

— Oğlum, dedi, ben dediğiniz kızların ikisini de tanırım, onlar öyle, bu yaptığınız şeylerle, yüzvermezler size. Onlar, belki bilmiyorsunuz söyleyeyim, sansasyonel şeylere önem verirler.

Mümtaz benim yüzüme baktı, ben Mümtaz'ın yüzüne:

— O da ne ki? dedik.

— Adınız gazetelere geçecek, meşhur insanlar olacaksınız...

Mümtaz:

— Bunun kolayı var ama, çok uzun yıllar ister, dedi. Şimdiden başlarız yazar olmaya, sekiz on senede meşhur oluruz amma, o zamana bizim kızlar elden gider.

Ben atıldım:

— Yağma yok, dedim, adam öldürmek, banka soymak benden paso. Zaten böyle bir şey yapsan kavuşma olanakları da kalmaz ki...

Arkadaş:

— Valahi ben bilmem, dedi. Ne yapın yapın, isimlerinizi gazetede geçirin. Amma olayın da sansasyonel olmasına dikkat edin, sonra emekleriniz boşa gider.

Başladık yine ikimiz kara kara düşünmeye... Nasıl sansasyonel bir olay yaratalım da, adımız gazete sütunlarına manşet manşet geçsin?

— Çalıştır ulan Mümtaz kafanı!

— Ah âbi çalışmıyor ki, içinde bir tek şey var, o da Seher...

Ben de bir ah çektim:

— Ah Gülseer!... Ah ulan Gülser, yaktın yıktın beni!

— Ben bittim âbi, bittim...

— Oğlum bitip tükenmekle olmuyor bu işler, bir şeyler düşünelim...

Düşünmeye başladık... Biraz sonra Mümtaz:

— Âbi be, dedi, vallaha aklıma bir şey geldi amma, olur mu olmaz mı bilmem âbi.

— Söyle ulan!

— Şey yapalım, Bölükbaşı'nı kaçıralım.

— Nee?

— Bak âbi, hem Türkiye'de bu işi ilk kez biz yapmış olacağız, gazeteciler çok önem verirler bu işe, hem de koskocaman Bölükbaşı'yı kaçıracağız, boru değil. Anlatırız âbi Bölükbaşı'ya, deriz amman âbi, yaman âbi, hal kifayet böyle böyle, ocağına düştük, bak bizden hiçbir kötülük gelmeyecek sana, misafirimiz olacaksın, deriz...

— Olur mu dersin?

— Neden olmasın? Vallaha değil Türkiye basını, dünya basını bile ilgilenir bununla. Hele Almanya basını, hele Almanya basını...

O kararla kalktık gittik, bir oyuncak tabanca satın aldık. Amma tabanca sanki oyuncak değil, gerçek bir kolt... Mümtaz da gitti arkadaşının birinin arabasını ödünç olarak istedi. Gerçi araba her yerinden dökülüyordu ama, her halde Bölükbaşı'nın ayağını rahat rahat yerden keserdi...

Ve başladık o günü Osman Bölükbaşı'nın yolunu gözetlemeye... Allahtan şansımız yaver gidecek, Osman Bölükbaşı'yı yaya giderken yakaladık. Arabayla yanına yaklaştıktan sonra, Mümtaz:

— Kartalların babası, çok sayın Osman âbi, binmez misiniz arabamıza, sizi istediğiniz yere götürelim, dedi.

Bölükbaşı gülümsedi:

— Zaten siz hep böylesiniz, dedi. Seçim olmadığı zamanlar kartalların babası, ama sandığın başına gittiğiniz zaman, babayı mabayı unutur, mührü kartalın üzerine basmazsınız... Haydi bakalım, hatırınız kırılmasın bineyim!...

Arabaya daha ilişir ilişmez:

— Dost dostun postuna, asker askerin postalına bakarmış, dedi. Dostluk köprüde kalmaz, kasap kasaptan et almaz... Eti duvara vurmuşlar, salhanede koyunun boynuzu, ah benim etim demiş... İyi yemiş, ağaçtan gülmüş, ama aptal geçmiş gitmiş...

Mümtaz:

— Âbi, dedi...

Ama duymadı ki Bölükbaşı:

— Âbi âbiyi bilmez, sâbi Kâbe'yi bilmez... Dilsizin dili dönmez, kurbağanın yüzü gülmez, her kuşun eti yenmez...

Fısıldadım Mümtaz'ın kulağına:

— Ulan yoksa çaktı mı dersin?

— Ne bileyim, dedi.

Araba olanca hızıyla, Mümtaz'la daha önceden anlaşmış olduğumuz bağ evine doğru gidiyordu. Bu kez ben:

— Bak Osman âbi, dedim...

— Osman Osman'a varmış, yağmur tufana varmış, aptal kızı kendini dünya güzeli sanmış...

Baktım olacak gibi değil, tabancayı çıkarıp alnına dayadım. Tabancayı görür görmez, güldü:

— Biz İsmet Paşa'dan korkmadık, tabancadan mı korkacağız, dedi. Tabancanın kabzası tetiğinden ağırmış, görelim bakalım, el mi yamanmış, bey mi yamanmış? diye sözünü bitirdiğinde, bu kez Mümtaz:

— Şimdi şey âbi, dedi...

— Şeyi şeyin yanına koymuşlar, bir şey etmemiş, keli kele kaşıttırmışlar neşelenmemiş...

Sanki tabancayı biz çekmemişiz, ortada hiçbir şey olmamış gibi, birden:

— Bakın çocuklar, Millet Partisinin işareti kartaldır, biz ötekilerle birleşsek de birleşmesek de siz yine kartalın üstüne basın mührü... Müsaade buyurursanız ben şurada inivereyim! dedi.

— Hayır, dedim.

— Hayırdan hayır doğar, yokuştan bayır doğar, sağırdan da sağır doğar... Niye inemiyecekmişim?

Mümtaz:

— Biz sizi kaçırdık âbi, dedi.

— Oğlum, dedi bugünlerde memlekette kaçıranlar o denli çoğaldı ki, gerçekten kim akıllı, kim deli belli değil... Müsaade buyurursanız, fıkrada olduğu gibi, bir gün akıllılar tımarhaneyi geziyorlarmış...

Başladı bu kez bir deli fıkrası anlatmaya. Onu bitirdi, başka bir deli fıkrasına geçti, onu bitirdi başka bir deli fıkrası... Bir ara Mümtaz direksiyona hâkim olamayınca:

— N'oluyor Mümtaz? dedim.

— Sapıtıyorum galiba âbi, dedi.

— Dikkat et, dedi Bölükbaşı... Daha bu baş, çok dosyalar düzenleyecek, çok bavul bavul vesikalar toplayacak... Müsaade buyurursanız, buraya dek gelmişken şu tarafa sapalım, orada emanet deposunda benim sekiz bavul vesikam olacaktı, onları alıverelim...

Tabancayı tekrar dayadım alnına. Şöyle bir baktı:

— Bana bakın, dedi, siz muhalefetten değilsiniz ya?

— Ne muhalefeti âbi?

— Süleyman Demirel taraftarı, İsmet Paşa taraftarı, ötekilerden... Çünkü benim için ne kadar parti varsa, ister iktidarda olsun, ister olmasın, muhalefettir...

— Katiyyen, dedim.

— İyi öyleyse, dedi, unutmayın ha, Millet Partisinin işareti kartaldır, mührü kartalın üstüne basın!...

Mümtaz:

— Yahu Osman âbi, bizim derdimiz başka, dedi. Bizim sevdiğimiz kızlar var...

Hemen alıverdi Bölükbaşı sözü:

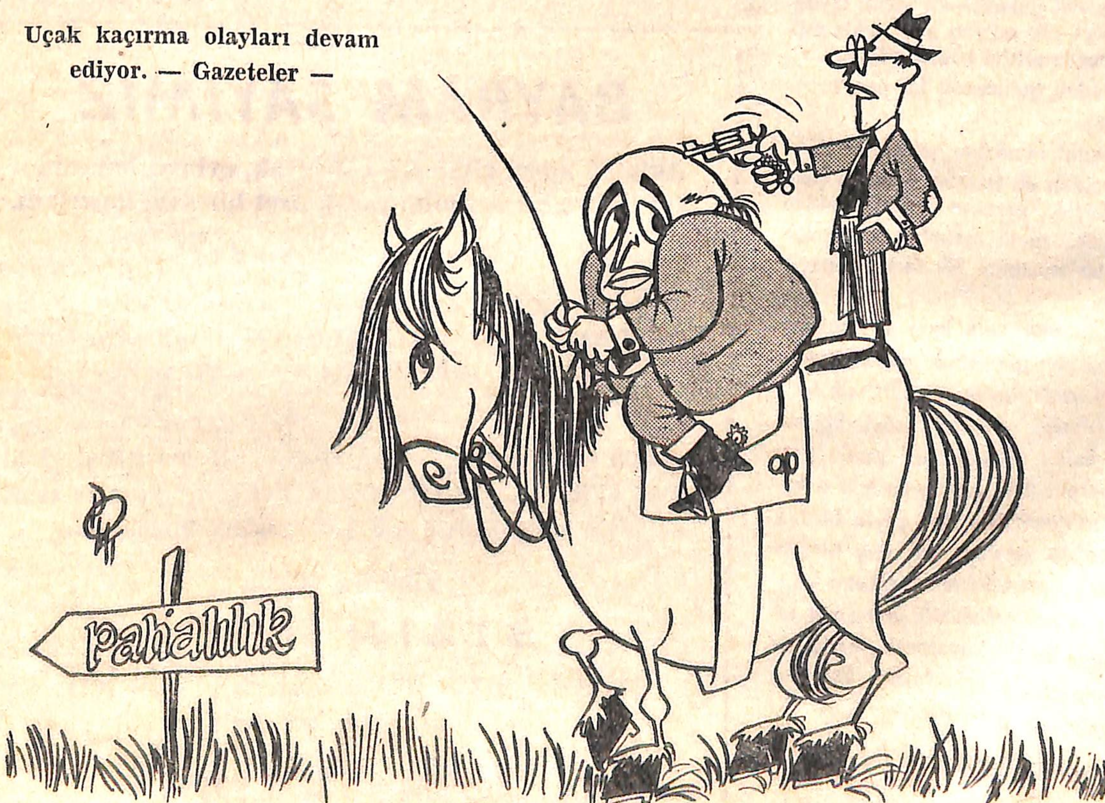
— Kız kısmı taşa benzer, gözünden akan yaşa benzer, iyi diye alırsın, sonra maaşa benzer...

— Eyvah, dedim Mümtaz'a, ulan kaptırdın yine lâfı...

Döndüm Bölükbaşı'na:

— Âbi, dedim, bu kızlar, gazetelere sansasyonel bir olayla adımızın geçmesini istediler, biz de...

— Bir gün bir gazeteci, bir gazetecinin yanına gitmiş... Arkadaş demiş, sen haber bulamadığın zaman, nasıl uydurursun haberi, demiş... O.

— Çek, ucuzluğa!..

— Fena dağıttım... Birleştirmem imkânsız!..

Halk güldürüsünün en büyük temsilcisi
Meşhur İskender Mizahçısı (Şubemiz yoktur)

SUAVİ SÜALP

Tekrar Akbaba sayfalarında (Hayret!)

Uzun ve ebedi bir geziden dönen üstad «Tekrar yazmaya karar verdim» dedi!

İŞTE

Gelecek haftadan itibaren onun neler yazacağını aşağıda bulacaksınız...

* HER ÇEŞİT ALIŞVERİŞ — BORSA — PİYASA.
* RUHÎ VE BEDENÎ KONULAR.
* MEŞHUR MİKROPLAR!
* YUMURTA NASIL KIRILIR?
* TERBİYEMİZİ BOZMAYALIM!
* AŞK VE İŞ MEKTUPLARI — DAMGA PULU — TEKEL.
* SİNEMA — EĞLENCE — TİYATRO — GAZİNO — FİKS MENÜ 60 T.L.
* NEDEN MEŞHUR OLUYORLAR YÂ RABBİM!
* SİZ DE BİR İNSANSINIZ HER HALDE!
* MOTOR VE TRAFİK (En son yeniliklere göre).
* TİPİNİZİ TARİF EDEYİM!
* GİZLİ İSTİHBARAT — HABER ALMA — HAVA DURUMU.
* BU HAFTA NEREDE BULUŞALIM?
* HOVARDALIK DERSLERİ.
* AHLÂKÎ VAZİYETLER.
* GELİN, RUHİYİ ÇAĞIRALIM.
* EN SON DURUMLAR.
* JAPON FALI (Telvesiz).
* NİKÂH — NİŞAN — DÜĞÜN — BOŞANMA — ZİNA.
* BOB — HOP — FOLK MÜZİK.
* MODA — TABİÎ SODA.
* MAYDANOZUN FAZİLETİ.
* GENÇ KIZLARA BABAYANİ ÖĞÜTLER!
* VE AYRICA HER OKUYUCUYA AĞIRLIĞINCA ESPRİ...

Size tekrar yaşamanın tadını tattıracak bu sayfayı

SUAVİ SÜALP

ile birlikte bekleyiniz.

(Her semte otobüs temin edilmiştir.)

teki gazeteci de, sonradan gelen gazeteciye demiş ki...

Bu kez Mümtaz bana:

— Şiştin mi? dedi.

— Ulan bir anlatabilsek be derdimizi!...

— Dünyada dertsiz insan olmaz, dermansız dert bulunmaz. Derdi derde yüklemişler, alttaki dert sen benden ağırsın demiş. Alttaki derdi üste çıkarmışlar, bu sefer öteki sen benden ağırsın demiş. Ekmeği okkaynan ölçerler, kitabı sayfaynan ölçerler, ilmi de kafaynan ölçerler... Aç koma hırsız edersin, çok söyleme yüzsüz edersin, yolma tüylünü tüysüz edersin... Kapıda tokmak, askerlikte ahmak, ahçılıkta yamak... Bunların hiçbiri olmayasın, sonra şaşar insanın habibi...

Çok şükür bağ evine vardık. Tabancayı tekrar dayadım alnına:

— Haydi inelim âbi!...

— İnelim tabiî, müsaade buyurulursa inelim... Biz inmeye de, çıkmaya da alışkınız... İnsan bir kez koltuktan düşmeynen, düşmüş sayılmaz, kol kırılmakla ölmüş sayılmaz... Bir gün bir çoban dağda gezerken...

Girdik bağ evine... Ulan bir anlatabilsek derdimizi be!... Çoban fıkrası bitti, geçti çerçi fıkrasına, çerçi fıkrası bitti, geçti celep fıkrasına... Bunlar bitti, bu kez elini cebine atıp bir tomar kâğıt çıkarıp okumaya başladı...

— Osman âbi, şey be âbiciğim, hayatımız, geleceğimiz, mutluluğumuz sizin elinizde âbiciğim...

— Mutluluk Mut'dan gelmez, erik sürgünü duttan gelmez, sözünü bilen insanın başına hiçbir şey gelmez...

— Ne diyor Mümtaz?

— Ne biliyim ki, erik gelmez, dut gelmez diyor...

— Yahu bir anlatabilsek derdimizi...

— Konuşturmuyor ki oğlum bizi... Baksana, şimdi de iç cebinden bir kâğıt çıkarmış, bağıra bağıra onu okuyup duruyor...

— Yahu dayayalım tabancayı, diyelim diyeceklerimizi bir bir!...

— Al da, de!

Mümtaz tabancayı eline aldı, geçti Osman âbinin alnına dayadı:

— Âbi, dedi, biz seni kaçırdık...

— Otur otur, müsaade buyurursanız o işi sonra konuşalım, şimdi sen beni dinle... Bak, zamanında bir yağcı varmış... Bunun karşısında da bir yağcı varmış... Padişah bir gün tebdili kıyafet eyleyip, bu katık pazarına çıkmış...

....

O günü akşama doğru Mümtaz iyiden iyiye sapıtmaya başladı. Bir Osman âbi anlatıyordu fıkra, bir Mümtaz, bir o, bir o... Sonunda ikisi birden anlatmaya başladılar... Devrisi günü ben de katıldım aralarına, üçümüz üç yandan başladık anlatmaya, bağırmaya, çağırmaya...

O sırada oradan geçmekte olan bağ bekçileri, kapıyı açıp da, bizi, üçümüz üç yandan nutuk çekerken görünce, adamlar yavaşça kapıyı kapamışlar, dosdoğru karakola gidip haber vermişler...

Akşama doğruydu, bir cankurtaran arabası durdu bağ evinin önünde... İlkin üçümüzü birden tıkmak istediler arabaya, sonra Osman âbi'yi tanıdılar:

— Bu olamaz amma, siz ikiniz mutlaka delisiniz, dediler ve bizi bindirdikleri gibi hastaneye götürdüler...

İşte böyle, Osman Bölükbaşı'nı kaçıralım derken, biz iki arkadaş kaçırdık, iyi mi?

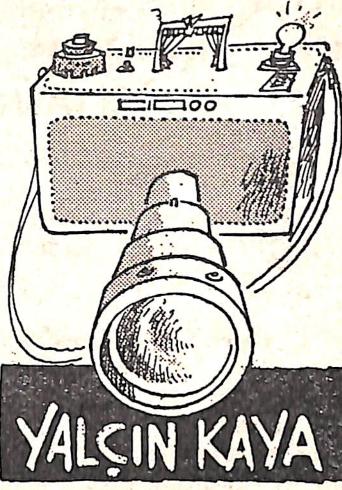
Muzaffer İZGÜ

Uçak kaçıran Leylâ Halid evlendi. — Gazeteler —

— Balayını hangi uçakla emredersiniz şekerim?!.

Almanlar mı, Japonlar mı?

BANDIRMALI Ali, Cemal'e:
— Ben de bir fotoğraf makinesi aldım, dedi. Japon malı... Kardeşim, herifler bir makine yapmışlar ki, aklın anırır.
— Allah Allah!
— Herbir şeyi otomatik. Meselâ bir yerde resim çekeceksin. Makine sana söylüyor: «Çekme lan hıyar. Işık az.» diyor.
— Yok yahu! Konuşuyor demek...
— Konuşur mu be?!. İçerde kırmızı bir uyarma lâmbası var, o yanıyor. Sen de bunun üzerine ya resmi çekmekten vazgeçiyorsun, ya da flâş kullanıyorsun.
— Ulan, şu Japonlar amma ilerledi.
— Şunun şurasında savaştan çıktıkları da kaç yıl oldu...

* * *

Cemal Hüseyin'e:
— Gözümle gördüm yahu, ne atması?!. dedi. Bandırmalı almış. İnanmıyorsan, gider bakarız.
— Macar'ın kiracısı?
— He... Bin kron saymış ama, Türkiye'de su içinde beşbin papeli var. Görsen, fotoğraf makinesi demezsin, insan dersin. Işık kötüyse, ihtar ediyor: «Boşuna çekme. Sonra moralin bozulur, bana küfredersin.» diyor. «Fakat ille çekeceğim dersen, lâmba kullan.» diyor.
— Vay canına!... Ne malı? Alman malı mı?
— Japon...
— Onlar yapar, arkadaş. Öyle oyuncaklı zımbırtılarda üstlerine yoktur. Bak namussuzlara!

* * *

Hüseyin, Özer'e:
— Fotoğraf makinesi artık insanın esiri değil, dedi. Yerinde dayatmasını biliyor. Dahası var: Kendisine küfrettirmiyor bile. Küfrettin mi, «Benden iki misli!» diyor. Böyle de gururlu bir meret. Sonra resmi isterse çekiyor, istemezse çekmiyor. Dalgasını saran hava var, sarmayan hava var. Meselâ karanlık hava, en zıddına giden şey. «Yanında el feneri yoksa, hiç zorlama, resmi almam.» diyor.
— Makine?
— Makine ya... Ama bir şeytan şey ki, insanın kucağına oturmasını bildiği kadar, insanı kendi kucağına oturtmasını da biliyor.
— Akla zarar. Sen kendi gözünle gördün mü?
— Görmeye ne lüzum var. Vitrinlerde dolu. Bin kronu bayıl, al. Japonya'dan yeni geldi. Hattâ bizimkilerden biri almış ya, çocuğun adını unuttum.

* * *

Özer, İlhan'a:
— Bin krona makine değil, sanki insan alıyorsun, dedi. Akıllı, hassas. Memur kızları gibi de nazlı. Herbir havadan hoşlanmıyor. Gökte kara bulutlar varsa, rest çekiyor. «Bu havada beni dışarı çıkarma. Yağmur yağacak. Islanırsam paslanırım.» diyor.
— Yok yahu!...
— Yoksa almışlar... Bir de her önüne gelen manzarayı çekmiyor. Beğenecek ki, çeksin. Beğendi mi de, mum ışığı bile yetiyor.
— Vay anasına!... Zaten fotoğraf makinesi denince, Almanların elini tutacak millet yoktur.
— Japonlar onlardan da ileri.
— Kiiim?!. Boşversene!... Japonya, Almanya'dan sonra gelir. Bugüne kadar Almanları geçen olmadı.
— Oğlum, bu dediğim makine, Japon malı.
— Yooo!
— Elbet!
— Öyleyse bugün yapmışlar onu. Çünkü düne kadar Almanlar baştaydı.
— Ne bugünü, ne dünü; makine bir aydır piyasada.
— Olmaz öyle şey. Ben niye duymadım?
— Sen onu kendine sor, dangalak, bana ne soruyorsun?!.
— Ama içime de doğmuştu. «Bu Japonlar, bugün yarın Alman'ları geride bırakır.» diyordum.
— O iş, geçen ay oldu.

* * *

İlhan, Bahattin'e:
— Japonlar, dedi, bir fotoğraf makinesi bulmuşlar; verilecek pozu kendi ayarlıyor.
— Nasıl, nasıl?
— «Şöyle otur, böyle otur.»
— Yok, rahatım iyi böyle. Sen de otursana. Sancın tutmuş gibi ne dolaşıyorsun?
— Yahu, bunu ben söylemiyorum, makine söylüyor.
— Yuttuk. Ulan, benim kulaklarım armut mu topluyor?!. Ne makinesi, sen söyledin!
— İyice kerizleştin be! Deminden beri başçavuşun beygiri mi yelleniyor?!. Fotoğraf makinesinden konuşuyorduk ya.
— Sahi yahu, kusura bakma. Az önce sen Japonlar bir fotoğraf makinesi bulmuşlar deyince, kafam daldı. Benim makine olmasın diye düşündüm. Hani o kaybolan kutu makine... Nerde bulmuşlar? Parkta mı?
— Hayır, çarkta... Oğlum, ben ömrümde senin kadar dalyaprak adam görmedim. O bulmak, senin dediğin bulmak değil, icat etmek, buluş.
— Hay Allah, ben de ne sandım... Nasıl bir makine dedin?
— Pozları kendi ayarlayan soyundan... Hoşuna gitmeyen poz oldu mu, kilitleniveriyor. Artık tek parçasını oynatabilene aşkolsun. Onun için söylediğini dinleyeceksin. «Kilotun gözüküyor. Malak gibi oturma.»
— Yok be, hani?!. İşletiyorsun. Pantalonun önü kapalı. Yengeye karşı ayıp kaçtı diye korktum.
— Yeniden başlama. Bunu resim çekerken makine söylüyor.
— Haaa!...
— Ha ya, dangalak! Babanın çatlak plâğı gibi yüz kere tekrarlayacağız.

* * *

Bahattin, Rasim'e:
— Ağbi, dedi, Müslüman ülkeler için özel bir fotoğraf makinesi yapılmış. Katiyen ahlâka aykırı resim çekmiyor. Sana lâp diye söylüyor: «Eteğini indir. Göğsünü kapa. Başını ört.» diyor. Bunlar yapılmadı mı, imkânı yok çalışmıyor.
— Sahi mi yahu? Nasıl oluyor bu?
— Film makaralarının üstünde bir sürgü var, ağbi. İşte o, kendi kendine sürgüleniyor.

* * *

Rasim, İsmail'e:
— Kadın çirkin mi, hiç zahmet edip makineyi kurcalama. Anadan doğma soyunsa da hava! Sürgü iniveriyor. Arkasından ihtar: «Güzel bir parça getir de, yüzümüz gözümüz açılsın. Öylesi, çarşaflı da olsa, makbulümüz.» diyor.
— Yok deve!
— Vallahi yahu!... Dediğini dinlemezsen, öldür Allah iş yapmıyor. Ama güzeli de daha uzaktan gördü mü, sürgü hemen harekete geçiyor ve âlet çalışmaya başlıyor. O zaman da makaradaki filmi boşaltmadan durmuyor.
— Breh, breh!... Yahu, bu fotoğraf makinesi mi, insan mı?

* * *

İsmail, Vural'a:
— Nerde çıplak bir kadın var, sana o saat haber veriyor, dedi. «Koş, orda ikimize de iş var.» diyor. Elbiselinin itibarı sıfır tabiî. Röntgenci gece kuşlarına gün doğdu.

* * *

Vural, Ahmet'e:
— Küçücük fotoğraf makinesi, o lângırtı röntgen cihazlarına duman attıracak, dedi. Çünkü elbise filân dinlemiyor. Yâni iç organlarının filmi mi alınacak; hiç soyunmayacaksın. Üstünde ceket, palto, şemsiye varmış.. bunlar vız geliyor.
— Allahaşkına!...
— Vallah!
— Bu makine, sokakta da iş görüyor mu?
— Elbet. Bildiğimiz fotoğraf makinesi gibi yahu.
— Fena.
— Neden?
— Yahu, o zaman mahremiyet diye bir şey kalmaz ki... Ve de çok cinayet çıkar. Adam, kalkıp anamın, bacımın resmini çekerse, ben kendi hesabıma tabancaya asılırım.

* * *

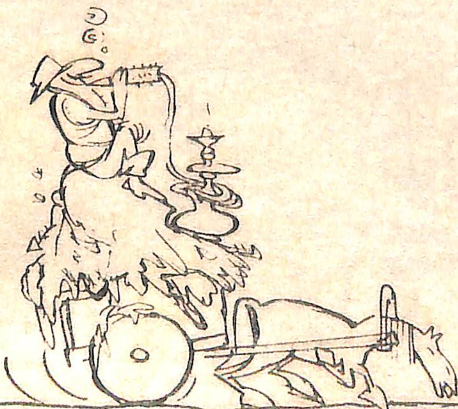
Ahmet, Saim'e:
— Gümrüklerde kullanacaklarmış. Hudut kapısına bir otomobil geldi, değil mi, onun neresine ne gizlendiyse meydana çıkacak. Bu makine, insanlarla hayvanların içlerine saklanmış şeyleri de buluyor. Yâni, bir çeşit, içimizi okuyacak.
— Yandık desene!
— Boşversene. Onu kullanacak olan, insan be! Biraz yedirdin mi, tamam. Ha, makineyi makine kullanırsa, hakkın var. Zira makineye rüşvet diye vida mı vereceksin?!. Aslında onun da çaresi yok değil. Makineyi kullanacak olan makineyi mutlaka bir insan kullanır.
— Ya onu da makine kullanırsa?
— Olsun. Hiç değilse, bu makine zincirinin sonunda bir insanoğlu bulunacaktır.
— Kimler yapmış bunu?
— Almanlar galiba.

* * *

Saim, Bandırma'lı Ali'ye:
— Yarım saattir fotoğraf makineni öve öve bitiremedin, dedi. Anladık, Japonlar, usta. Usta ama, artlarını yırtsalar, Almanlara yetişemezler. Senin makine bir şey mi; Almanlar bir makine yapmışlar, insanın fikrini okuyor... Havacılıkta kullanılacak. Uçak kaçıranlara karşı... Daha hava alanındayken yolcuların niyetleri öğrenilecek. Abbaslar uçağa, cambazlar kodese...
— Bak sen!
— Öyle işte.
— Ben de Alman malı bir fotoğraf makinesi alacaktım ya, tezgâhtarın çenesine kapıldım. Bir müşteri bul da, benimkini okutalım. Beşyüze veririm. Halbuki bine patladı... Bu işi yap, sana bir şişe rakı var.

Yalçın KAYA

Açılan çöp fabrikasında nargile sistemi uygulanıyor. — Gazeteler —

Yazısız

Sizin ♥ için

HİÇ OLMAZSA...

Memleketinden kalkmış, bizde okuyan oğlunun durumunu öğrenmek için Bandırma'ya gelmişti.

Bir arkadaş:

— Haylaz, dedi.

Bir diğeri:

— Geç anlıyor, dedi.

Adamcağız üzgündü, perişandı. Ne diyeceğini bilemiyor, ellerinin arasına aldığı kasketini didikleyip duruyordu. Öğretmenleri şikâyetçiydiler. Zaten iki senelikti çocuk. Ümit yoktu.

Son bir gayretle öğretmenlere döndü:

— Hocam be, dedi, biliyorum okumayacak benim bu oğlan. Ama ne kaldı şurda... Biraz o gayret etsin, biraz siz yardım edin, bitirsin şu okulu.

— Canım, dedi bir öğretmen arkadaş. Derslerine gereken önemi vermeyen böyle bir öğrenci, okusa ne olur?

Adamcağız büktü boynunu:

— Hiç değilse sayenizde sizin gibi bir öğretmen olur!

Güner ÖZSÜLE
Bandırma Lisesi
İngilizce Öğretmeni

KOPYA

İmtihan odasına giren öğrencilerin biri kız, diğeri oğlandı. Öğretmen ikisine birden sordu:

— Memelilerde kaç terbezi vardır?

Kız öğrenci daha atik davranıp cevabı verdi:

— İki tane vardır efendim.

Öğretmen:

— Sağdaki mi, soldaki mi büyüktür? deyince, oğlanın, elini pantalonunun cebine soktuğunu gören kız:

— Öğretmenim, diye şikâyeti bastı. Arkadaş kopya çekiyor!

Nuri BİLGİN
Pendik/İSTANBUL

OKUL NEYE DENİR?

Koşulları çok ağır bir köyde öğretmenlik yapmam gerekiyordu. Eski okul yıkılmış olduğundan, Osman'ın ahırdan bozma evinin bir odasında ders yapıyorduk.

Yurttaşlık Bilgisi dersinde «Okul» konusunu işliyorduk. Hemen önümdeki öğrenciye sordum:

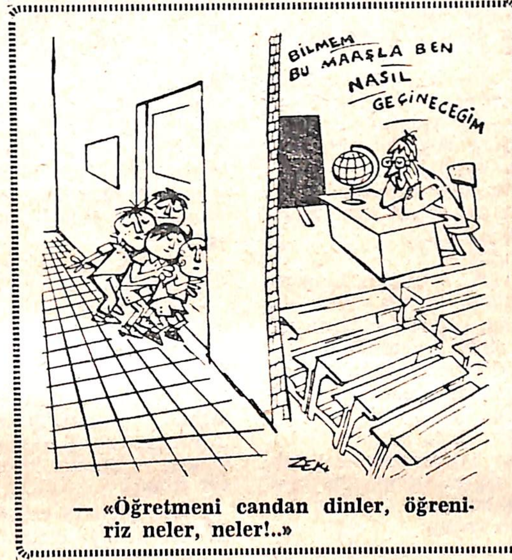
— Okul neye denir?

Çocuk tereddüt etmeden cevap verdi:

— Osman'ın duvarları çatlak odasına!..

Ferhan ERCAN
Çalyer Köyü Öğretmeni — Kandıra/İZMİT

ÖĞRETMENLER - ÖĞRENCİLER

— «Öğretmeni candan dinler, öğreniriz neler, neler!..»

İKİSİ DE YAZI DEĞİL Mİ?

Dersimiz boştu. Edebiyat'tan bir şiiri kendi kendime çalışırken bir arkadaş geldi, elindeki kâğıdı uzatarak:

— Şunu Tercüman'ın İnci'sine göndereceğim, dedi. Fakat bilirsin yazım güzel değildir. Sen yazar mısın?

Elbet yazardım, ne olacak?

Kâğıdı aldım, şunları yazmıştı arkadaş: «Yazımdan karakterimi öğrenmek istiyorum. Bu isteğimi yerine getirirseniz, çok memnun olacağım. Teşekkürler...»

Uğur TUNÇDEMİR
Mithatpaşa Kız Lisesi — SAMSUN

— Daireye geç kalıyorum diye bizim oğlanın çantasını kapıp gelmişim!..

ANLAMIŞLARDI

Okula yeni başlayan küçükleri sıraya sokmaya çalışıyordum. Karşılarına geçtim:

— Öndeki arkadaşınızın tam arkasında duracaksınız, dedim. Kimse beni görmesin!

Bir kaynaşma oldu. Baktım, söylediğimi hemen anlamışlar, beni görmemek için gözlerini yummuşlar! **Mehmet Ali NALBANT**
Çoğaşlı Köyü Öğretmeni — Çal/DENİZLİ

CÜMLE NASIL KURULUR?

İlk ve orta dereceli okullarda, Türkçe dersinde öğrencilerin bilmedikleri kelimeler sözlüklerden buldurulur, sonra iyice anlaşılsın diye cümlede kullanılır.

Sözlükten «Hostes» i buldum:

— Uçak, otobüs ve benzeri taşıtlarda yolculara hizmet eden kadın görevli, diye karşılığını okuduktan sonra, sıra cümlede kullanmaya geldi.

İlk parmak kaldıran, babası Almanya'da çalışan Ahmet oldu. Ve kurduğu cümleyi bir solukta okudu:

— Babam, hostese binerek Almanya'ya gitti. **Mehmet Ali NALBANT**
Çoğaşlı Köyü Öğretmeni — Çal/DENİZLİ

KÖYÜN OKUMUŞU

Her kötülüğün cehaletten ileri geldiğini söyleyen, köyde açılan okuma kursuyla dünyasının değiştiğini her fırsatta belirten Zühtü ağayla tarlaya gidiyoruz. Zühtü ağa körkütük sarhoş. Radyosu elinde, tabancası belinde, kafası yerinde!

Bir ara yoruluyoruz. Ağa radyoyu açıyor, çok kıvrak bir türküyü okuyan kadın sanatkârın sesi duyuluyor:

«Yumurtanın kulpu yok, gözlerimde uyku yok; Sür gemici gemini, hiç kimseden korkum yok!»

Zühtü ağa irkiliyor, eli hiddetle beline gidiyor, yeni bir türküye başlayan kadın sesini karşısına alıp şöyle diyor:

— Demek meydan okuyorsun!... Ula kancık benden de mi korkmuyorsun?

Ateşliyor tabancayı! Dan... Dan... Dan!... Ve radyo darmadağan! **İlhan BİRLİK**
Devrim Öğrenci Yurdu
Vezneciler/İSTANBUL

DÖRDÜNCÜSÜ

Ticaret Bilgisi dersinde yazı makinelerinin çeşitlerini anlatıyordum:

— Yapılışları ve kullanılışları bakımından yazı makineleri başlıca üç gruba ayrılır, dedim. Özel, portatif ve normal yazı makineleri...

Açıklamayı yaparken, sınıfın gerilerinden gelen bir tıkırtı ile dersi kesip, sıranın üzerinde oynattığı parmaklarıyla daktilo sesi çıkaran öğrenciye sordum:

— Senin makinenin grubu ve markası?...

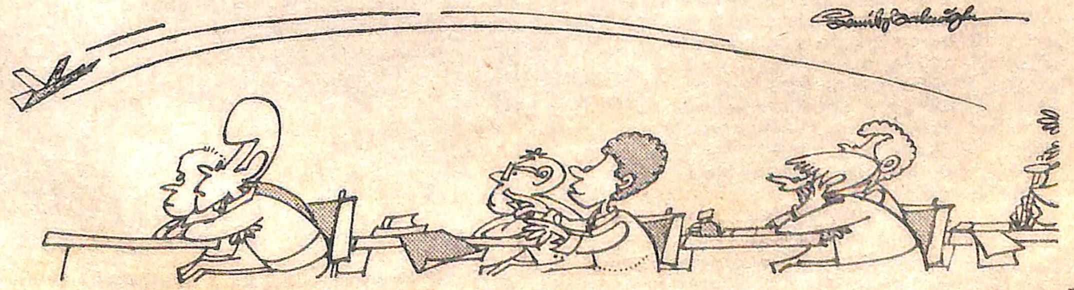
Utanan öğrenci tıkırtıyı keserken, başka biri cevap verdi:

— Anormal yazı makinesi!

Nail Tekin ÖNDER
Alsancak Ortaokulu Fen Gr. Öğ. İZMİR

SİZİN İÇİN sahifesinde yayımlanacak her anı veya fıkra karşılığının bir aylık AKBABA abonesi olacağını açıklar, espri dolu yazılarınızı bekleriz sevgili okurlarımız.

Bir dahaki sefere...

Vedat Saygel

BEYEFENDİ ve beraberindekiler şiddetli alkışlar arasında arabalarından inerken, çevre köylerden seçilip ilçeye getirilen karşılayıcıları yönetmekle görevli olanlara, parti başkanı son talimatı veriyordu:

— Bir karışıklık çıkmaması için gözünüzü dört açın, diyordu. Nasıl hareket edileceğini iyice belledinız değil mi?

Üç gündür yat-kalk taliminden pantalonunun dizleri patlamış olan muhtar:

— Meraklanma, dedi. Gece düşümde bile beyefendiyi karşılıyorum. Şimdicik önce Belediye Başkanı yatacak ayaklarının dibine. Onun ardından sen, senin ardından ben...

Mahşer yerini andıran alanda beyefendi omuzlarda, başından çıkardığı şapkasını sallayıp duruyordu.

— Yok, dedi parti başkanı. Zehirlenmiş gibi hepimiz üstüste düşmeyeceğiz. Belediye Başkanı yatmayacak.

— Biliyom canım, o bize «Yat» komutu verecek.

— Hay Allah!... Komut vereceğini de nereden çıkardın?

Yaklaşan kalabalığa bakıp, yapılacak hareketleri yıldırım hızıyla tekrarladı:

— İyice tanımadığınız kimseyi, beyefendiye yaklaştırmayacaksınız. Özel görüşme yapmak isteyene engel olacaksınız. Yâni hep bizden olanlar saracak çevresini. Önce Belediye Başkanı bir «Hoşgeldin» konuşması yapacak, sonra resmi zevat elini sıkacak. Daha sonra ben ellerini sıkıp, yanaklarını öpeceğim. Ancak parti binasına doğru gidilirken sıra size gelecek. Deve kesilene kadar duracaksın. Kesim bittikten sonra sen, herkesin duyabileceği bir sesle, «Allah seni başımızdan eksik etmesin» diye bağırarak yatacaksın ayaklarına! Bir şey söylerse, cevap vereceksin, söylemezse ilâhiler okuyarak peşinden gideceksin. Haa, sizinkilere söyle, şayet halktan biriyle konuşmaya kalkar, bazı şeyler sorarsa, «Yok» kelimesi kullanılmayacak, tamam mı? Beyefendinin en kızdığı şey, «Yok» denmesidir. Haydi bakalım!

Bu konuşma sırasında beyefendi omuzlardan inmiş, karşılayıcıların alkışı dinmişti. Hattâ Belediye Başkanının «Hoşgeldin» konuşması bile bitmişti. Bir taraftan parti binasına doğru yürüyor, bir taraftan belediyenin çalışmaları hakkında başkandan bilgi alıyordu. Yapılan hizmetleri duydukça yüzü aydınlanıyor, yüzü aydınlandıkça halkla konuşmak istiyordu.

Saygıyla ellerini oğuşturan Belediye Başkanı:

— Hay hay efendim, diyordu. Ama önce partiye buyurup biraz dinlenseniz...

— Gideriz... Oraya da gideriz. Hele şöyle ilçenizi bir görelim, halkın dertlerini dinleyelim. Şu ne?...

Hay Allah! Karşılama programı altüst oluyordu. Parti başkanının elini yüzünü öpeceği, devenin kurban edileceği, muhtarın «Allah seni başımızdan eksik etmesin» diye ünneyeceği yol bırakılmış, ilçe kadınlarının çamaşır yıkadığı su birikintisine doğru sapılmıştı.

— Şu ne? diye işte orasını soruyordu beyefendi.

— Şey, dedi Belediye Başkanı... Orası «Halk çamaşırhanesi» efendim. Partiye buyursanız...

— Gideriz. Vatandaşla konuşalım, oraya da gideriz. Buraya çamaşırlık kurmayı kim akıl etti?

— Bendeniz düşündüm beyefendi. Parti...

— Gideriz, gideriz... Vatandaşla görüşelim, dertlerini dileklerini öğrenelim önce... İşe yaradı mı bâri?..

— Beyefendi, partiye buyursanız...

Tepesi atan beyefendi:

— Dur canım, diye tersledi başkanı. Burada vatandaş yok mu? Dertleri, dilekleri yok mu?

— Var efendim.

— Madem var, görüşelim, konuşalım, sonra gidelim. Partili olarak sizler şöyle açılın, çağırın vatandaşı...

— Emredersiniz beyefendi.

Hemen ayaklarının ucunda yükseldi, kalabalığın tepesinden yat-kalk talimli muhtara işaret etti.

Diğeri soluk soluğa gelip:

— Allah seni başımızdan eksik etmesin, diye bağırarak uzandı beyefendinin ayaklarına.

Beyefendi memnun:

— Allah sizleri de memlekete bağışlasın, diyerek kaldırdı vatandaşı. Nasılsınız, hayatınızdan memnun musunuz?

— Hükûmete duacıyız beyefendi.

— Bizden istediğiniz, hükûmetin çalışmalarından bir şikâyetiniz var mı?

«Yok» diyeceği sırada beyefendinin «Yok» a çok kızdığını hatırlayıp:

— Allaha bin şükür her şeyimiz var... diye değiştirdi lâfı.

— Peki, sen söyle bakalım baba, diye göğsünde partinin rozetini taşıyan bir başka ihtiyara döndü beyefendi. Ben de köyde büyüdüm. Köylünün çektiği sıkıntıyı bilirim. Devletin köyü daima ihmal ettiğini bilirim. Düne kadar bu böyleydi. Hükûmetin ne hizmeti, ne mensubu gelirdi köye. Devlet dendi mi, vergi memurundan başka kimseyi tanımazdı köylü. Biz bunu değiştirdik. Şimdi vergi memuru da geliyor, haciz memuru da... Ama bakın, ben de geliyorum.

Çınlayan alkış sesleri arasında beyefendinin ellerine sarıldı ihtiyar:

— Sağol bey, Allah sizden razı olsun.

— Bugün hangi köye baksanız, bizden bir eser görürsünüz. Vatanın her karış toprağını adım adım dolaşmış, en ücra köşelerine elimizi uzatmışızdır. Soruyorum: İçinizde bizden memnun olmayan tek kişi var mıdır?

Karşılayıcılara beyefendinin «Yok» sözüne kızdığı daha önce öğretildiğinden, kimseden ses çıkmadı.

— Çekinmeyin, dertlerinizi bir bir söyleyin. Meselâ sen...

Kalabalığın arasından rasgele bir köylüyü aldı karşısına:

— Hayatından memnun musun?

— Hamdolsun beyim.

— Evli misin?

— Evliyim.

— Çocuğun var mı?

— Üç tane...

— Ne iş yapıyorsun?

— Çiftçiyiz bey.

— Toprağın var mı?

Adam ezildi büzüldü, toprağı olmadığı halde «Yok» diyemedi:

— Var sayılır.

— Nasıl var sayılır? Senin kendi malın değil mi?

— Muhtarın ama, bizde ayrı gayrı olmadığından kendi malım sayılır.

— Güzeeel. Köyünüzde senden başka topraksız var mı?

— Hamdolsun var bey, hem de çok.

«Duyun» gibilerden gülümseyerek gazetecilere bir göz kırptı beyefendi.

— Demek çok var... Kuraklıkla aranız nasıl?

— Çok şükür kuraklık da var bey.

Köylüye gazetecileri gösterdi:

— Bu arkadaşlar tutturmuşlar «Köylerimiz yokluk ve bakımsızlık içinde» diye. Sözde sığır vebası çıkmış da, biz seyirci kalmışız. Böyle bir şey var mı?

— Var bey... Sayenizde bol miktarda sığır vebası da var!

— Söyle söyle... Yüksek sesle söyle gazeteci arkadaşlar da duysunlar.

Tekrarladı köylü. Kadınların çamaşır yıkadığı su birikintisinin başında:

— Buraya dertlerinizi dinlemeye, eksiklerinizi öğrenmeye geldik, dedi. Tek tek sormamı beklemeyin, neyiniz var, neyiniz yok hepsini söyleyin.

Partililerin alkışları arasında gerilerden biri:

— Hangi birini söyleyelim bey, diye bğardı. Yığınla dert var! Salgın hastalık var. Sığır vebası var. Her köyde yüzden fazla hayvan ölüsü var!

Kalabalığın uğultusundan sadece «Var» kelimesini duyabilen beyefendi son derece memnun:

— Olacak elbet, dedi. Her şeyinizin olması için çalışıyoruz!

Daha bir başkası:

— Onbeş dakikalık yoldan eşekle taşıdığımız suda çeşitli böcekler var, diye seslendi.

«Var» dan başka bir şey duymayan beyefendi, yokluğu yenmenin mutluluğuyla:

— Olsun diye çalışıyoruz, dedi. Türk köylüsünü yokluktan varlığa kavuşturmak için gecemizi gündüze katıyoruz. Sizi temin ederim ki bu oran, gelecekte iki misline çıkacak, halkımız bolluktan bunalacaktır!

— Gaz sıkıntısı var, yol sıkıntısı var, mektep sıkıntısı var!

Sevinçten oynayacak hale gelen beyefendi, açtı ellerini:

— Oh oh, Cenabı Allah hiç birimize bir daha yokluk göstermesin!

Artık şikâyetler, cevaplar, alkış ve uğultular biribirine garışmıştı. Kimse kimsenin söylediğini anlamıyordu. Bir taraf sadece «Var» dendiğini duyuyor, diğer taraf şikâyetlerin giderileceğini umuyordu.

— Kış geldi, ne yakacağımız var, ne yiyeceğimiz...

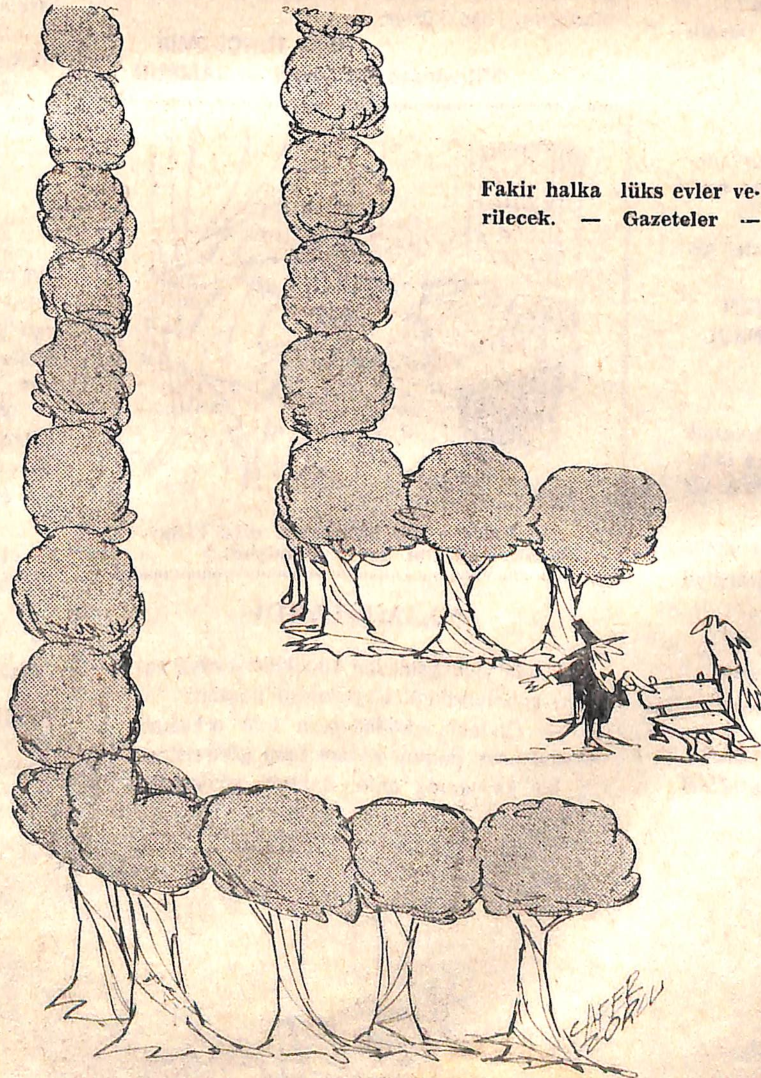
— Varlıktan bir zarar gelmez. Var olacak ki, çalışmalarımızın köye ulaştığına inanalım.

— Ne tohumluk var, ne kredi var!..

Halkın varlıklı oluşundan, geldiğinden beri sadece «Var» kelimesini duyuşundan kendi de bunalmıştı:

— Pekâlâ, dedi. Olanları dinledik. Olmayan bir şeyiniz yok mu?

Günlerdir beyefendinin ayaklarına usulünce kapanabilmek için yat-kalk talimi yapan muhtar, «Yok» a izin çıktığını görünce:

— Bu yatak odanız, bu da L şeklindeki salonunuz!..

— Var beyim var, dedi. Ama kime anlatır, kime dinletirsin? Dert dinleyecek, dertlere çare bulacak bir hükûmet yok!

Beyefendinin yüreği biraz burkulmakla beraber yine de duyduklarından memnun:

— Duydunuz, dedi gazetecilere. Yokluğa sarılıp sefalet edebiyatı yapanlar, Türk köylüsünü görsün, köylüyü dinlesinler. Bir zamanlar köylünün yağı yoktu, buğdayı yoktu, vergi ödemeye takati yoktu, toprağı yoktu, traktörü yoktu, yolu, ışığı, okulu yoktu. Bugün hamdolsun her şeyi var. Yazın duyduklarınızı.

Halkı bir daha selâmladı, kalabalığın önünde parti binasına girerken Belediye Başkanına:

— Tebrik ederim, diye fısıldadı. İyi çalışmışsınız. Yalnız o son konuşan vatandaşın söylediklerini pek anlayamadım. Bir «Yok» tan bahsetti ama... Bir dahaki gelişimde duymayayım. O «Yok» u da kaldırın ortadan. Yokluğu hissedilen ne ise hemen tedbirler alınsın, şikâyet konusu olan şey ortadan kaldırılsın!

Vedat SAYGEL

İstanbul lâğımları Karadeniz'e dökülecek. — Gazeteler —

Temel Reis — Uy Kâzım, kokla pakayim şu tenuzu, İstanbul'a ne kadar var daaa?..

YELPAZE

REFİK ERDURAN

SEVGİLİNİN POSTU

ACAYİP bir soru sorayım size:

— Sevgi sever misiniz?

Yâni sevgi denilen duygudan hoşlanır mısınız?

İnsan vardır, sevginin daha lâfını duyarken içi bir hoş olur, burnu sızlar, gözü sulanır; o anda nezleye yakalandı sanırsınız. «Aşk romanları» okuyan, «gönül, kalb, hicran» falan lâflarıyla dolu şarkı duydukça of çeken, «hissi» yerli filmlerimize ağlaşan kişiler öylelerinden çıkar.

İnsan vardır, «Seni seviyorum» kabilinden bir lâf duydu mu bütün tüyleri sinirden ayağa kalkar, aşk konularına fazla mâruz kalınca içi bayılır, sevgi ticaretinin romanına da, şarkısına da, filmine de, bütün öteki vitrinlerine de öğürtüyle tepki gösterir.

Aslında tutum değişiklikleri sevgi anlayışındaki farklardan ileri gelir tabiî. Yoksa kendi zevkine ve kafasına uygun sevgiden elbette herkes hoşlanır.

Ne var ki, bizim milletçe sevgi anlayışımız az bir şey karışıktır. İç bayıltıcı aşk hikâyeleriyle salonları dolduran filmlerimizde kadınlar kıskanılır, haklı haksız suçlanır, ağlatılır, tokatlanır, tartaklanır, gırtlaklanır, bıçaklanır, kurşunlanır. Hâsılı aşk yüzünden öyle çok gözyaşı ve kan akar ki, insanın bağırası gelir:

— Bre aman, bu ne biçim sevgi? Olmaz olsun şu belâ!

Onun için bendeniz bizim memlekette «normal» denilen sevgi örnekleri gördükçe sevinirim.

Geçen gün Bahçelievler İlkokulu 5-4 sınıfı öğrencilerinin tavşan sevgisi (daha doğrusu matemi) yüzünden müdüre karşı ayaklanmış olduklarını öğrenince o sebeple duygulanıverdim.

Efendim, olay acı. Büyük çapta bir tavşan faciası.

(Gerçi avlarda zaman zaman tavşanlara kıymış bir kimsenin şimdi tavşan matemine katılması biraz tuhaf görünebilirse de, burada söz konusu olanlar ehli tavşanlar. Benim vurduklarım ise yabani tavşanlardı. Yâni dağda yaşayan, hâşâ huzurdan çeteci gibi tavşanlar. O yabanilere de acınmaz ya!)

Olay, sınıf öğretmeni Mustafa Bakkal beyin çocuklara sevgi aşılama çabasından doğuyor. Felsefesi şöyle sayın Bakkal'ın:

— İnsanı sevmek hayvanı sevmekle başlar.

(Aslında ben köpeklere, kedilere, kanaryalara falan bayılıp insanlardan nefret eden çok kişi tanırım ama, onlar belki işin başında daha. Yâni hayvan sevmeye başlamışlar da, henüz insana sıra gelmemiş.)

Mustafa Bakkal bey çocuklara önce hayvan, sonra insan sevgisi aşılamak için okula bir sürü tavşan getirmiş, bunları bahçenin bir köşesindeki yuvada üretmeye başlamış. Çoğala çoğala nüfusu altmış olmuş tavşanların.

Çocuklar da tavşanları gerçekten çok sevmişler. Her gün onları elleriyle besliyor, okşuyor, bağırlarına basıyorlarmış. Öyle ki, sayın Bakkal çocuklarla kaynaşan tavşan topluluğundan «ailemiz» diye söz ediyor.

Gelgelelim bu aile mutluluğu uzun sürmemiş. Müdür bey nedense tavşanlardan pek hazetmezmiş. Tutmamış bu konuyu. Hayvanları bahçeden sürüp çıkarmamış ama, o köşede çeşme yaptıracağı bahanesiyle günün birinde tavşan yuvasının duvarını yıktırmış.

Tavşanların oradan içine taşındıkları yeni mesken entipüften bir yermiş. O gece bir «hain köpek» oraya daldığı gibi hayvancıkların altmışını da boğuvermiş.

İşte çocukların ayaklanmasına yol açan olay bu. Yavrucaklar kara yaslara bürünmüş, müdüre küsmüş, boyunlarına «Katı Yürekliler» ve «Tavşana Evet, Müdüre Hayır» diye kâğıtlar asıp gösterilere girişmişler.

Duygulanmamak mümkün mü canım?

Ben de tavşanlarla geçmişteki ilişkilerimi unutup coşkun bir tavşan sevgisine kendimi kaptırmaktaydım ki, sayın Mustafa Bakkal'ın basına verdiği demece bir göz attım. Ve sevgi coşkunluğum acı bir frenle durdu zınkkadak.

«Ailemiz» dediği tavşanların ciciliklerini anlatırken öğretmenin söylediği son sözler şunlar:

— Tavşan üreticiliğini ekonomik yönden de değerlendirmeye girişmiştik. Ünlü bir lokanta tavşanların etine talip oldu. Bir tanesinin kürkünü de 50 liraya satmıştık...

Oldu mu, sayın Bakkal?

«İnsanı sevmek, hayvanı sevmekle başlar» sözü doğruysa, sevilen hayvanın etini ve derisini satma dersinden çocuklar acaba nasıl bir sonuç çıkarırlar?

Ama belki de haklı öğretmen. Belki 1970 dünyasında çocuklarımıza verilebilecek en gerçekçi ders bu.

Ne dersiniz?

Sevdiniz mi bu hikâyeyi?

Refik ERDURAN

Halk, tiyatrolara ilgi göstermeye başladı. — Gazeteler —

Dün...

Bugün!..

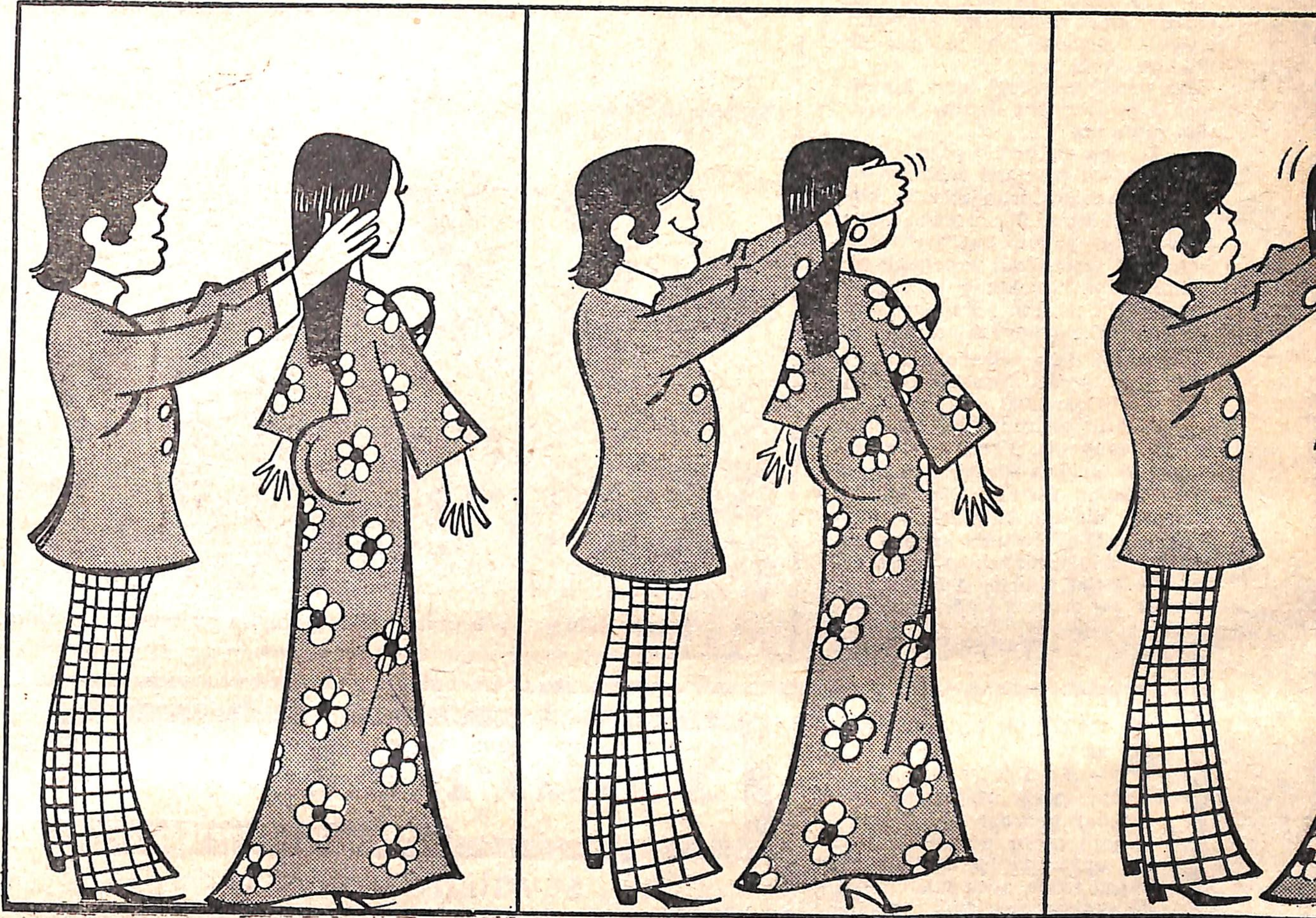
DOKTORUNUZ

Ankara'da Ulus Meydanı'nın Bankalar Caddesindeki bir okuyucumuz geçenlerde gazetelerden birinde «Göz Jimnastiği» başlığı altında bir yazı okuduğunu bildiriyor ve bu konuda bizden mütemmim malûmat istiyor.

Takdir buyurursunuz ki vücudumuzun diğer kısımları gibi gözümüzün de bir nevi jimnastiğe ihtiyacı vardır. Meselâ bir an için boynu ele alalım. Boynumuzu devamlı olarak bir yana çevirirsek ağrımaz mı? Ağrır tabiî. Onun için bazı kimseler boyunlarını bir sağa bir sola çevirerek kaslara jimnastik yaptırırlar. İşte, gözlerimiz için de aynı şey söz konusudur. Devamlı olarak bir yönde baktığımız zaman yorulan gözlerimize sağa, sola, yukarı ve aşağı doğru hafif jimnastik hareketleri yaptırılmalıdır. Bu, özellikle bizim memleketimiz bakımından zarurîdir, çünkü hemen hemen herkes biribirine yan bakmaktadır. Etrafınıza şöyle bir göz gezdirecek olursanız hemen göreceksiniz: Dolmuş şoförü trafik polisine yan bakıyor, trafik polisi şoföre yan bakıyor, bakkala-manava giren vatandaş acaba kazık mı yiyeceğim diye yan bakıyor, rüşvet olayları dolayısiyle iş takiplerinde, ilgiliyle vatandaş arasında yan bakmalar oluyor, seçmen acaba politikacı vaadini bu defa yerine getirecek mi diye milletvekili adayına yan bakıyor, muhalefet iktidara yan bakıyor, iktidar muhalefete yan bakıyor, partiler içindeki hizipler biribirlerine yan bakıyor... Eee, bu kadar çok yan bakılan bir toplumda gözü zaman zaman dinlendirmek için müsadenizle göz jimnastiğine ihtiyaç vardır. Eğer kâh sağa, kâh sola, kâh yukarıya, kâh aşağıya gözlerimizi çevirerek kasları dinlendirmezsek korkarım bu kadar yan bakışın hâkim oluşu dolayısiyle toplumda bir yampiri gidiş meydana gelebilir. Onun için biribirimize doğru-dürüst bakmaya çalışalım ki doğru yolda ilerleyebilelim.

* * *

Çanakkale'den bir okuyucumuz da bize gönderdiği bir mektubunda şöyle diyor: «Siz belki doktor olarak psikolojik ve bilinçaltı meselelerden anlarsınız diye soruyorum. Bugüne kadar rüyalarımda, yabancısı oldu-

TÜRKÜLERDEN TORNİSTAN :

BİR FAKİR ŞAİRİM AMMA

Henüz çok fakiriz amma,
Kredimiz var, vatandaş...
Yoksulluğa alışırız,
Sabredin az, yavaş yavaş.

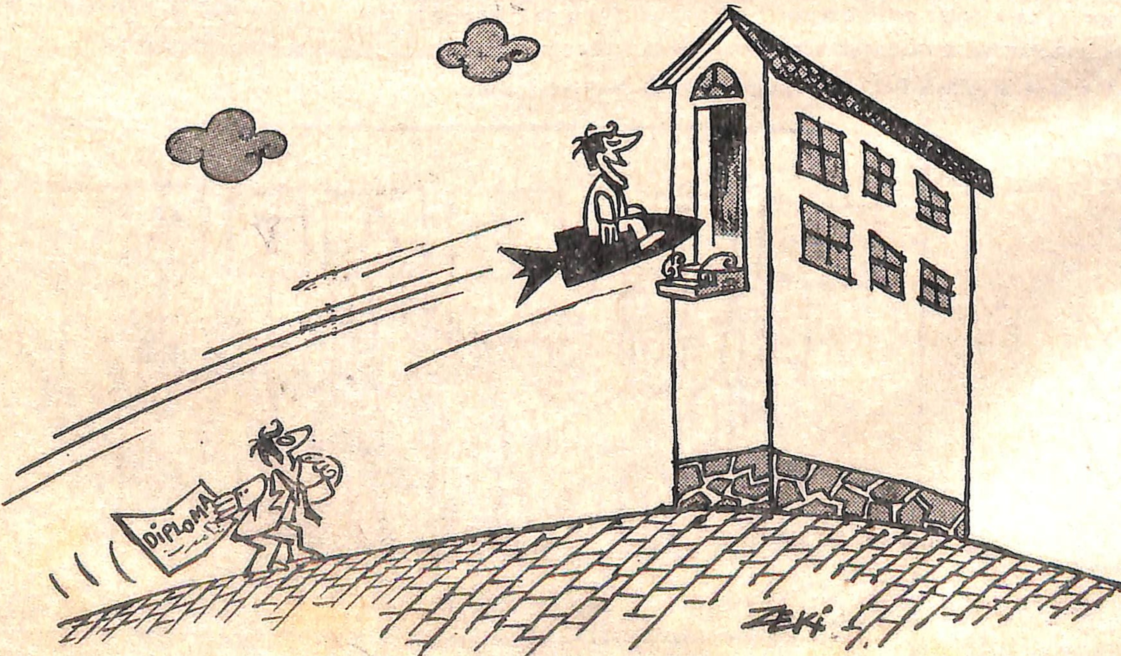
Varsın, muhalif üstüme,
Atsın taşları taşları,
Ben taşı toprağı değil,
Düşünüyorum maçları...

Yüreğim hep şu Koltuk'ta,
Gözlerim Nurlu Ufuk'ta,
Her tüccar bir zam istiyor,
Zamlı kaldık Başkanlıkta...

Varsın muhalif üstüme,
Atsın taşları taşları,
Ben taşı toprağı değil,
Düşünüyorum maçları...

Fikret YILMAZ

Torpilsiz yüksek okul mezunları iş bulamıyor. — Gazeteler —

«İş kapısı!»

— İstediğim gibi süratli
— Tabii... Bi dakikada s

DİYOR Kİ...

ğum bir tip, rüyama girdi geçen akşam. Bu bir politikacı tipiydi. Her ne hikmetse politikacıyı görmemle korkudan bağırarak uyanmam bir oldu. Bunu nasıl tefsir edebiliriz?»

Öyle sanıyorum ki son vergiler ve zamlar yurttaşın bilinçaltında müthiş bir korku yarattı. Onun için rüyanızda bir politikacı görünce, «Acaba yeni bir vergi mi koyacaklar?» diye korkmuşsunuzdur. Normaldir korkmanız. Bu mealde başka mektuplar da almaktayız vatandaşlardan. Böyle hallerde en iyi çare, atalarımızın dediği gibi, «Korkulu rüya görmektense uyanmak evlâdır». İçgüdüleriniz sizi iyi yönetmiş, tebrik ederiz. Bir de 25 yıldan beri vatandaşı «nurlu ufuklar» diye diye soktukları uzun metrajlı rüyadan uyanmasını becerebilirseniz, hakkınızda daha da iyi olur sanırım. Doktor olarak benim söyleyebileceklerim bundan ibaret sayın okuyucum.

* * *

Adana'dan bir okuyucumuz da son zamanlarda gazetelerimizde Japonya ve Amerika'da bekâret kemerleri kullanıldığına dair haber ve resimlerin çıktığını söylüyor ve bugün için bu kemerlerin pratik olup olmadığını soruyor.

Bu konuda diyeceğim şunlardan ibaret sayın okurum: İç politikada durumun vehametini unutturmak ve dikkatleri iç politikadan dış politikaya çekmek gibi başvurulan yollar var ya? İşte bu bekâret kemerlerinin resimlerini yayınlamak da böyle bir yola başvurulmasından başka bir şey değildir. Çünkü memleketimizde gün geçtikçe artan hayat pahalılığı, dayanılması zor vergiler ve zamlar, artan işsizlik gibi vahim durumlar dolayısiyle gittikçe sıkmak zorunda kaldığımız «İktisadî rezalet» kemerinden bahsedeceğine gazetelerimizden bazıları dikkati başka yerlere çekmek maksadiyle Japonya'da ve Amerika'daki bekâret kemerlerinden bahsetmeyi tercih etmektedirler. Toplumumuz için önemli olan belimizdeki kemerdir, bel-altı kemerleri değil. Şimdilik hoşça kalın.

Reşit AŞÇIOĞLU

GÜNÜN ŞARKILARINDAN :

BURUK ACI

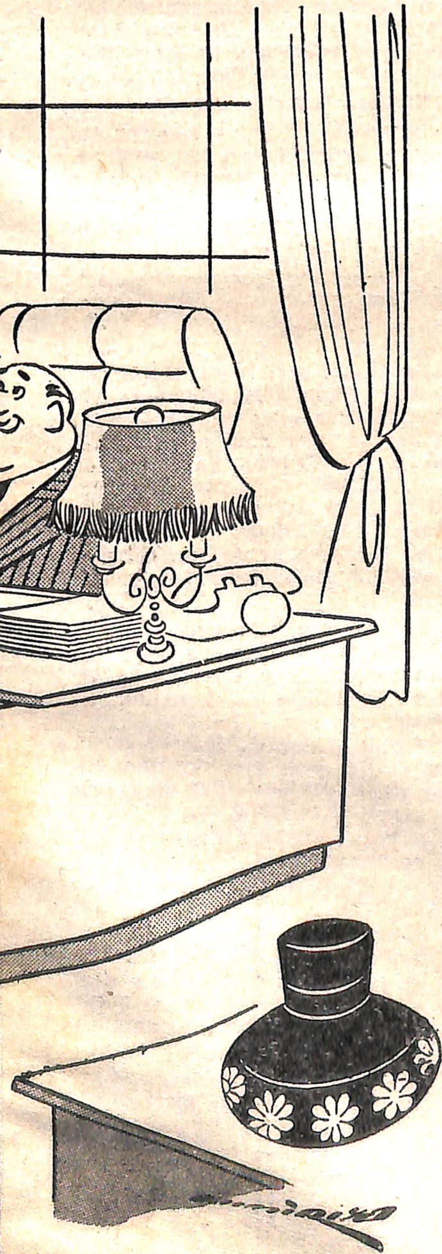
YALÇIN, içimde bir ok,
Yirmialtılar yabancı.
Koltuk öyle rahat ki,
Ayrılmak derin acı..

Partide bir yara var,
Parça parça oluyor,
İktidar elimizden
Kurtuluyor, kaçıyor.

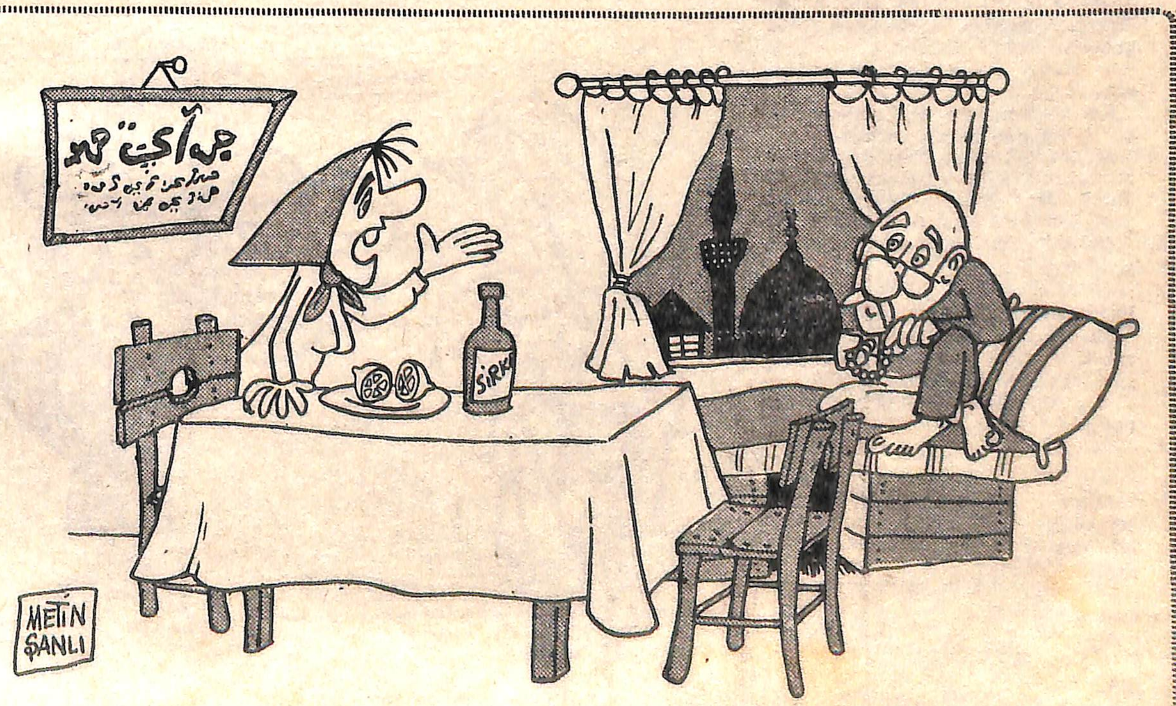
Düşmek korkulu rüya,
Ve BOZBEYLİ çok acı.
Kime gidip yalvarsam,
Diyorlar «Ol bir aşı.»

Yıllar yılı bekledim,
Nurlu ufuk doğmadı,
Ne biçim Mutlu, Refah?
Bize hiç uğramadı...

Fikret YILMAZ

daktilo musunuz acaba?..
nup giyinirim!..

— Hadi efendi, iftar hazır!..

BİLEN KAZANIYOR

TAKTİK AHMET

— No. 6 —

Sevgili okurlarımız,

«BİLEN KAZANIYOR» yarışmasının konusu şudur: Her sayıda bir hikâye yayınlanacak ve bu hikâye ile ilgili bir soru sorulacaktır. Bu soruların cevaplarını okurlarımız vereceklerdir. Yarışmamız sekiz sayı sürecek ve her hafta bir hikâye bir de kupon yayınlanacaktır.

Yarışmaya katılmak isteyen okurlarımız:

1 — Hikâye ile ilgili sorunun cevabını bir kâğıda yazıp, «BİLEN KAZANIYOR» kuponu ile beraber aşağıdaki adrese göndereceklerdir:
AKBABA DERGİSİ YARIŞMA SERVİSİNE
DİVANYOLU — İSTANBUL

2 — Her doğru cevabın karşılığı 25 liradır. Okurlarımız, «BİLEN KAZANIYOR» yarışmasına bir sorunun cevabı ve bir kuponla katılabilecekleri gibi; sekiz hikâyenin cevabını sıra numarasına göre yazıp, sekiz kuponla birlikte de katılabilirler.

Böylece 25 liradan 200 liraya kadar kazanma şansları olur.

3 — Doğru cevap verenler arasında kura çekilecek; kura sonucu 25, 50, 75, 100, 125, 150, 175, 200 liralar kazanan okurlara ayrıca Akbaba Yayınlarından birer kitap da armağan edilecektir.

ARTIK iyice anladım ki keşifler ve icatlar birtakım zaruretlerden doğmaktadır. İnsan bazı konularda sıkıntı çekmeden kendini pek fazla yormuyor. Ahmet anlattı: Bir gece sabaha kadar uyuyamamış. Uzun uzun düşünmüş:

— Bu işin de, demiş, bir püf tarafı olmalı... Bunca arkadaşı güzel güzel kızlarla arkadaşlık etsin, kendisi böyle eli boş gezsin olacak şey değil!

O gece:

— Önce bir taktik bulmalıyım kendime diye düşünmüş ve bütün geceyi düşüne düşüne geçirdikten sonra, sabaha karşı taktiğini tesbit etmiş. Önce, «Kadınlara ve kızlara yarından itibaren daha çok ilgi göstereceğim.»

İlgilendiğim kadın veya kızlardan biri bu ilgiye karşılık verebilir. O halde ikinci prensip: «Ne olursa olsun onunla konuşacağım.»

Bu ikinci prensibi de bir üçüncüsü izlemiş: «Konuşmanın devamlılığını sağlayacak en tesirli ilk cümleyi bulmalıyım.» Onu da bulmuş!

Ertesi sabah erken saatte, mayosunu, havlusunu, bir paket Yeniharman sigarasını koymuş plâj çantasına. Ver elini Suadiye... Önce, şöyle bir dolaşmış kumda.

Seksenyedi numaralı kabinenin önünde bir güzel kız oturuyor. Sarı düz saçları omuzlarında, bal rengi gözleri tatlı mı tatlı. Ahmet'le gözgöze gelmişler hafifçe gülümsemiş kız...

— Tamam, demiş, Ahmet. Seksenyedi numaralı kabinenin üç-dört metre ilerisine, sanki kızı hiç farketmemiş gibi, sanki hiçbir ard niyeti yokmuş gibi, sâkin sâkin, umursuz umursuz oturmuş. Gözleri ilerilerde. Denizde, sandallarda, martılarda... Sigarasını yakmış. Derin bir nefes almış ve kendinden emin pozlarda üflemiş dumanı. Bir nefes daha çekmiş.. gene üflemiş. Ufka doğru, uzaklara doğru! Kıza bir daha bakmış. O da kendisine bakıyor!...

Kıza dönmüş, gülümsemiş, hafifçe o tarafa doğru eğilmiş. Hiçbir başlangıç yapmadan, «pat» diye söylemiş hazırladığı cümleyi:

— Hangi diş macununu kullanıyorsunuz?

Kız şaşkın, bir şey anlamadan, bir robot gibi cevap vermiş.

Ahmet, tekrar sigarasından bir nefes çekmiş. Yine ufuklara doğru üflemiş. Ama kıza da en sıcak, en dost bakışıyla bakmayı unutmamış.

Bu sefer kız biraz da merak hissiyle eğilmiş:

— Affedersiniz! Niye sordunuz hangi diş macunuzu kullandığımı?

Ahmet yine gülümsemiş. Yine en sıcak, en dost bakışıyla bakmış kızın bal rengi gözlerine:

— Sizin dişleriniz benimkilerden beyaz da!...

* * *

Ahmet'i son zamanlarda her gün bir başka kızla görüyoruz. Sarışınlar, esmerler, kızıl saçlılar... Arkadaşlar takılıyorlar:

— Aman Ahmet, mirasa mı kondun nedir bu?...

Ahmet:

— Çok basit, diyor, bir gece uyumadım.

Kimse çözemiyor sırrını. Her karşılaşmamızda:

— Çok basit, diyor Ahmet, bir parçacık ilgi. Bir kere gözgöze gelmek yeter! Eh.. bu da o kadar zor bir şey değil! «Affedersiniz, çok güzelsiniz, saçlarınız beni büyüledi. Gözlerinizin esiri oldum. Sizi aylardır takip ediyorum. Benimle evlenir misiniz?» Böyle saçma sapan sözlere paydos! diyor Ahmet: «Onun daha büyülü bir cümlesi varmış. Yukardaki sözlerin hepsinden daha mâsum görünüşlü. Ama hepsinden daha allak bullak edici ve hepsinden daha kısa zamanda sonuca ulaştıran.»

Bir bakıyorum. Bir gözgöze geliyoruz:

— Ne marka diş macunu kullanıyorsunuz?

«Ben hiçbir kadına, hiçbir kıza —Affedersiniz— demedim» diyor Ahmet.

Aksine onlar kendisinden özür diliyorlarmış. İlk şaşkınlık geçince tuhaf bir merak kemirmeye başlıyormuş içlerini. Öyle söylüyor Ahmet. Hattâ bazan aynalarını çantalarından gizlice çıkarıp etrafa çaktırmadan dişlerine bakanlar bile oluyormuş. Derken eğilip Ahmet'e sokuluyorlarmış:

— Affedersiniz, neden sordunuz hangi marka diş macunu kullandığımı?

«İnsan psikolojisini iyi bilmek gerek» diyor, Ahmet. Kadınların iki zaafından yararlanıyorum: Birincisi, merak, ikincisi övgüye dayanamayışları. Ama kadınlar öyle damdan düşer gibi övülmekten de hoşlanmazlarmış.

Birinci sorunun merak ve belki biraz endişesi içinde yaklaşanlara sıcak gülüşüyle cevap veriyormuş:

— Sizin dişleriniz benimkilerden beyaz da!

O küçük merak, o belli belirsiz endişenin ardından dost bir gülüş ve yüzdeyüz içten söylenmiş bu söz çok tesirli oluyormuş.

Ahmet diyor ki:

— Bu sözdeki büyü bak nerden geliyor. Kadın iltifatın tesiri ile önce sizi daha sevimli buluyor. Sonra oynadığınız bu küçük ve zararsız oyunla zeki olduğunuzu farkediyor. Sonra da sımsıcak bir bakışla kendisine güvenilir bir insan olduğunuzu ispatlamış oluyorsunuz.

Esprisi olan ve iltifat etmesini bilen samimî bir erkek, hangi kadının rüyasını süslemez?... Hangi genç kız böyle bir erkeği reddedebilir?...

Hâsılı bir Napolyon şimdi bizim Ahmet: «Bana kadın gösterin, diyor. Bana kız gösterin. Annemle kızkardeşim dışında fethedemiyeceğim kadın, fethedemiyeceğim kız yoktur, benim. Büyücüyüm ben, büyücü!..»

Bütün arkadaşlar şaşırıyorlar...

Benden başka kimse bilmiyor Ahmet'in sırrını. Sabah bir sarışınla, öğleden sonra bir esmerle, gece bir kızılsaçlı ile görenler kıskanıyorlar da doğrusu. Benim bile aklımda hep aynı cümle var:

— Hangi diş macununu kullanıyorsunuz siz?

* * *

Bu akşam saat beşte çıktım daireden. Vapurla Kadıköy'e geçiyorum. Yanıma, ondokuz - yirmi yaşlarında bir piliç oturdu. «Ne güzel gözleri var Tanrım! Ya pamuk elleri... Biçimli uzun parmaklı. Oturunca hafif sıyrılan eteğinin altından görünen dizkapakları insana belirsiz bir çarpıntı veriyor. Gözgöze geldiğimiz zaman pembeleşti yanakları.

Birdenbire aklıma geldi Ahmet'in taktiği. Nasıl olsa cümle hazır, başarı garanti. «Hay yaşayasın be Ahmet». Bu dünya akıllıların dünyası zaten!

Başımı kaldırdım, gözgöze geldik kızla. Yok yok, yanılmıyorum. Biraz gülümsedi hattâ. Ben de gülümsedim. Hafifçe yaklaştım:

— Hangi marka diş macunu kullanıyorsunuz?

* * *

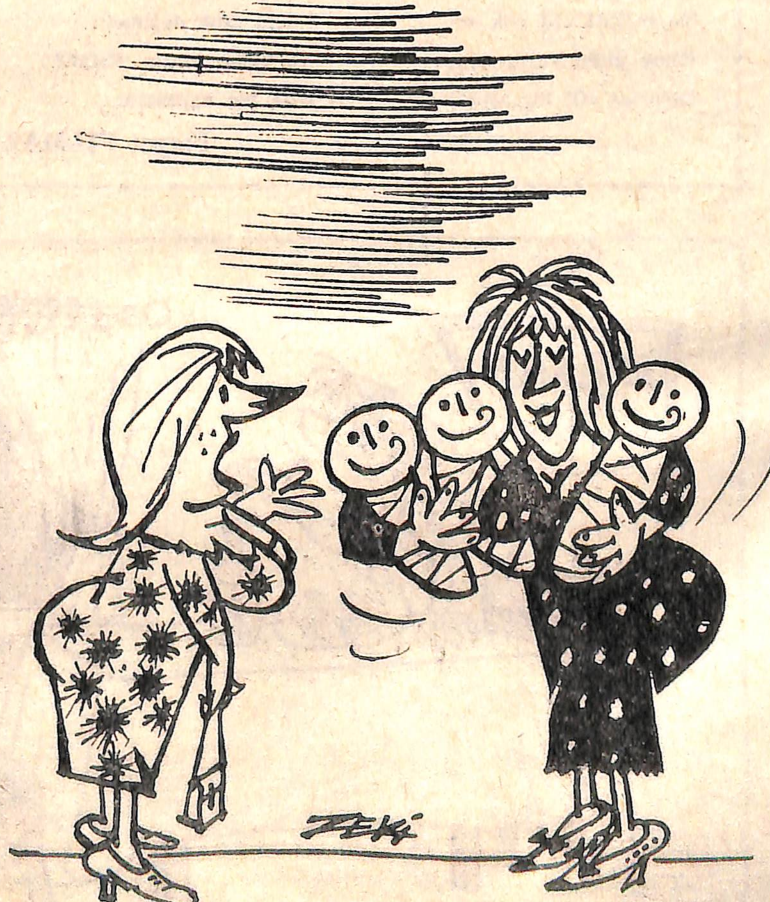
Ertesi gün Kadıköy iskelesinde uzaktan gördüm Ahmet'i. Bir sevinçle el salladım, yanına doğru ilerledim kalabalığı ite kaka. Saklayamadığım sevinçle:

— Aslan Ahmet! diye boynuna sarılacaktım. Ama o daha evvel davranıp bunu önledi:

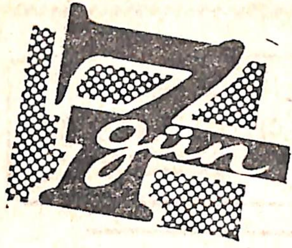
— Bırak Allahını seversen Kadri, dedi. Canım sıkılıyor zaten!...

Baha ORAL

SORU : Ahmet'in canı neden sıkılıyor?

— Peki, üçüzlere ne isim koydunuz?
— 1 inci Ahmet, 2 nci Ahmet, 3 üncü Ahmet!..

PAZARTESİ

Sizin sıranız da gelir

Bekçi Teşkilâtı Kanununun değiştirilmesini isteyen mahalle bekçileri geçim sıkıntısından şikâyet ederlerken, geceyi gündüze katarak dargelirli memurunu daha rahat bir yaşama kavuşturmak için kafa yoranlar açıklıyor:

«İtfaiyecilerin kıyafetleri değişiyor.»

Para kayıplara karışıp da, geçim derdi küçük memurun yakasına yapıştı mı, yukardakine benzer haberler resmigeçite başlar:

«Belediye Zabıtasının kıyafeti değişiyor.»

«Trafikçilerin kıyafeti değişiyor.»

«Toplum polisinin kıyafeti değişiyor.»

Patlama noktasına gelen, uygun bir ücret değişikliği isteyen, gümrükçüler mi?

Öyleyse değiştir başlığı:

«Gümrükçülerin kıyafeti değişiyor.»

Şimdi öğreniyoruz ki, bekçileri almışlar ele.

Sabret hemşerim, yaşamın değişmez ama, giyim kuşamın değişir yine!

SALI

Bilin bakalım

Siz, yetkililerin yalanlamasına, Bakanlığın, doktorlara demeç vermeyi yasaklamasına bakmayın. Adını bildiğimiz, bilmediğimiz bir sürü hastalık cirit atıyor ortalıkta!

Grip, İstanbul'da...
Sarılık, İstanbul'da...
Kolera, tifo, İstanbul'da!...

Bilen biri söylesin de rahat edelim birader...

İstanbul dedikleri nedir?
Revir mi, şehir mi?

ÇARŞAMBA

Yakın birader!

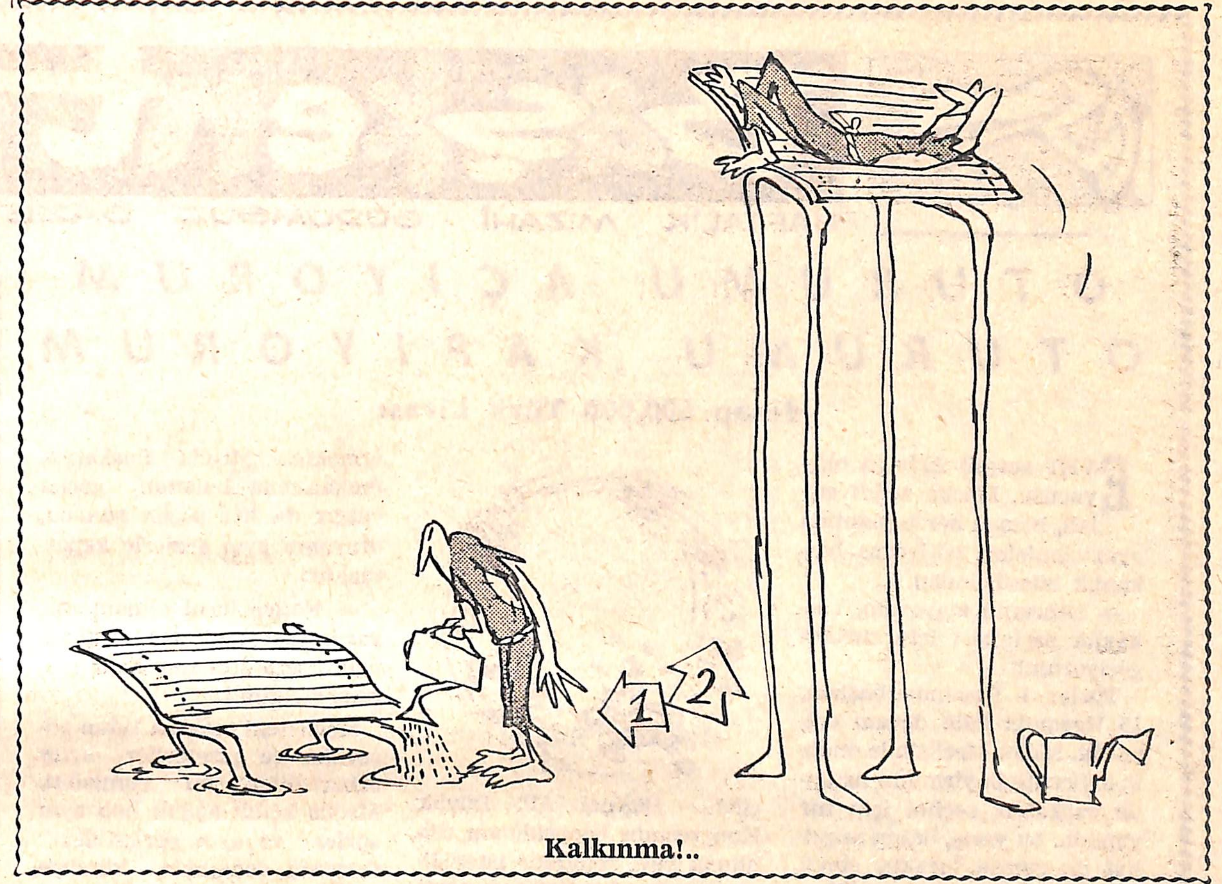
Basın, parlâmentonun ciddiyetini bizzat parlâmenterlerimizin tehlikeye düşürdüğünü iddia ediyor.

Muhalefet, «Meclis Başkanlığının partiler üstü bir görev olduğunu iktidar anlayabilseydi, hatâsında ısrar etmezdi» diyor.

İktidar, seçimin uzamasının kusurunu Anayasa'ya yüklüyor.

Diğer taraftan Senato'da tur üstüne tur atılıyor, Millet Meclisinde tur üstüne tur atılıyor!

Durun baylar, konuyu bir de sâlim kafayla inceleyeme bakalım. Turların ısınma amacıyla atıldığını düşünüp, önce kaloriferleri yakalım.

Kalkınma!..

PERŞEMBE

Aşağı kalmayız

Fransa, kadın giyiminde yama modasını yaymaya çalışırken, İngiltere'de başlayan «Delik» modası daha şimdiden bütün Avrupa'ya yayılmış.

Hani insan gözlerini yumunca Avrupa kadınını görmüş gibi oluyor. İçte, kilot delik, sütyen delik; dışta, çorap delik, bulûz delik...

Modern dünyanın moda öncüsü olmakla ne kadar sevinsek azdır.

Hamdolsun çıplaklığı dünyaya yaydık.

Yama ile Fransa'yı kendimize hayran bıraktık.

Delik'le İngiltere'nin aklını aldık. Tereciye tere satar gibi şimdi bizden kaptıklarını bize sokmaya çalışacaklar ama, sanmayız ki hanımlarımız kansın.

Zira delik çeşitimiz onlarınkinden daha çok.

Onlarda kilot delik, sütyen delik, çorap ile bulûz delik; bütün saydıklarımızdan sonra bizde cepler de delik üstelik!

CUMA

Öyledir

Yüksek öğrenim görenler arasında yapılan bir anket, Türk öğrencilerinin diledikleri fakülteye giremedikleri için, amaçlarına uymayan mesleklere atılıp birer memur olmaktan öteye gidemedikleri gerçeğini ortaya çıkarmış.

Ankete katılanlar öğrenim sistemimizin aksaklıklarından uzun uzun dert yanmışlar: «Türkiye'de mühendis olmak isteyen, dişçi; hukukçu olmak isteyen, iktisatçı oluyor!»

Aman gençler, buncacık terslikten ne çıkar?

Politikada da öyle değil mi?

«Parlâmentoya şöyle birkaç kişi soksam yeter» diyenler bakıyorsunuz kendini bir anda iktidarda buluyor; «İktidara geliyoruz» diye bar bar bağıranlar bakıyorsunuz «Çakılı muhalefet» oluyor!

CUMARTESİ

Alkol tedavisi

Fransız'lara göre en pahalı hastalık neymiş biliyor musunuz? Alkolizm!

Konuyu tıp adamlarına bırakırsan böyle olur işte...

Neyse ki bu bakımdan epey şanslı sayılırız biz. Çünkü alkol tedavisiyle ilgilenmez hekimlerimiz.

Ölçüyü kaçırdık mı, zamla tedavi yoluna gider sağolsun Tekelimiz!

PAZAR

10 Kasım

Sokağa çıktım, bütün taşıtlar durmuş.

Kontak kapama boykotundaymış şoförler.

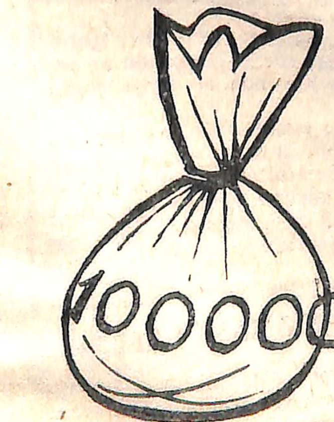
Çevreme baktım, bütün millet yollarda...

Oysa çoktan işlerinin başında olmaları gerekirdi.

Gazeteye baktım, bir yüksek okul çıkan çatışma sonunda kapatılmış.

Devlet dairelerinde masalar boş, özel sektörde bürolar boş!

«Ne oluyor?» dememe kalmadan bir siren vurdu, düdükler öttü, yakındaki okulların birinden küçük bir öğrencinin sesi geldi: «ATAM, izindeyiz!»

— Mahalle bekçileri geçim sıkıntısı çekiyor. —

Başkent

HAFTALIK MİZAHÎ GÜDÜMSÜZ GAZETE

Hazırlayanlar :
ALİ ÖRSAN ÖYMEN
ALİ ÖZOĞUZ

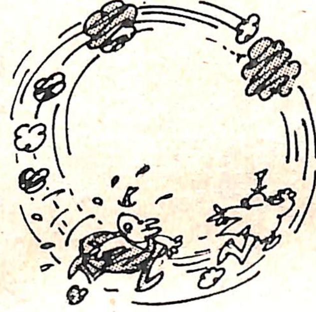
OTURUMU AÇIYORUM OTURUMU KAPIYORUM

Hesap 600,000 Türk Lirası

EVET sevgili Akbaba okuyucusu. Meclis açıldı açılalı, hemen her toplantıda aynı cümleleri işitiyoruz başkanlık kürsüsünden:

— Oturumu açıyorum, başkanlık seçimleri için turlara geçiyorum!

Turlar 1 Kasımda başladı, 15 Kasımda hâlâ devam ediyordu. Millet Meclisinde ondokuz, Senatoda yirminin üstünde başkanlık seçimi için tur yapıldı.. bu yarış, onbin engelliyi de geride bıraktı, şimdi maratona doğru gidiyor. Efendim, başkentte «tur»un politik, dah doğrusu parlâmentarik bir anlamı vardır. Tur deyince akla Büyükada'daki eşek turu gelmeye! Parlâmentoda tur, başkanlık ya da başkanlık divanı için yapılan seçimlerle ilgilidir. Eğer adaylar gerekli salt çoğunluğun oylarını alamazlarsa yeni tura ge-

çilir... Beşinci AP. Büyük Kongresinin başpehlivanı Süliiman bey, kongrede istediğini yaptırıp istediğini seçtirdi ama, parlâmentoya gelince işler değişti... Büyük Kongrede bir nefeste cazgırbaşılığına seçtirdiği Nurettin Ok, parlâmento başkanlığı için ıkındı sıkındı ama, gerekli salt çoğunluğu sağlayamadı. Bu yüzden de bu satırları yazmaya başladığımız âna kadar turlar bir fasit daire örneği devam etmekte.. Meclis Başkanlık makamında bulunan geçici cazgır da her seçim sonucu, oturumu aynı sözlerle kapatmakta:

— Netice hasıl olmamıştır, yarın saat ondörtte toplanmak üzere oturumu kapatıyorum efendim!..

Meclisteki tutanak tutan görevliler ve gazeteciler artık ezberlediler bu cümleleri. Meclis açıldı açılalı hep aynı sözler ve aynı görüntüler... Görüntü dediğimiz, kürsüye konulan oy sepetleri ve bu sepetlerin önünden geçit resmi yapan sayın parlâmenterler... Sepete attıkları zarflar başpehlivan Demirel'in adayı Nurettin Ok'un seçilmesini sağlayamıyor ve saat 16.15 olunca, oturum kapanıyor... Haydi iftar sofrasına... Daha doğrusu Millet Meclisinin ucuz tarifeli lokantasına...

1 Kasımdan beri oturumu açıyoruz, oturumu kapıyoruz. . Hesap: 600.000 Türk lirası... Bu hayat pahalılığında, Meclisin her toplantısı 600.000 liralık bir masraf pusulası gerektiriyor!

Diyeceksiniz ki:

— Peki, bu hesabı kim ödüyor?

Fukara millet dururken, vekilleri ödeyecek değil ya!

★

İki el ve bir baş

«İki el bir baş için» demişler ve düşünen adam heykelini yapmışlar. Bugünlerde iki elini başını tutmak ve düşünmek için kullananların başında Başbakan Demirel geliyor. Başpehlivanın, Büyük Kongredeki heybetli çalımlarını Parlâmento açılınca unuttuk. Serde mühendislik de olsa iki kere ikinin dört ettiği sonucunu değiştirmek mümkün olmuyor. «AP. içinde tam bir tesanüt var» diyen ve buna ilk önce kendisi inanan Başbakan, kendi Meclis Başkanı adayı için 188 oyun üstüne çıkamadı! Oysa 233 AP'li var Millet Meclisinde...

Millet soruyor:

— Nereye gitti bu kırküç milletvekili?

— Erkekler tesanüdüne!

Politika gözlüğüyle parlâmento sözlüğü

— C —

CACIK — Yoğurt ile hıyar veya maruldan yapılan salata! İktidar ve muhalefet partilerinin kurdukları koalisyon.

CAFER — Tekstil sanayiinde tüketimin baş unsurlarından biri.

CAMBAZ — İp veya at üzerinde tehlikeli beden hünerleri gösteren kimse. (Her partide en az bir adet bulundurulması gereklidir.)

CAMEKÂN — Kültürlü görünmek için kullanılan düz camlı kalın çerçeveli gözlük.

CANKURTARAN — Hayatı tehlikede olanları kurtarmak için kullanılan araç. Güven oylamalarında Birlik Partisi'nin dört oyu.

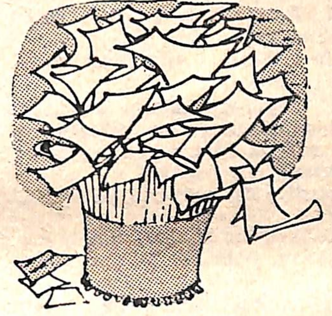
CAZGIR — Güreşecek olan pehlivanları yüksek sesle seyircilere tanıtan ve dualarını okuyarak onları meydana süren kimse... (Millet Meclisi Başkanlığına seçilirse Nurettin Ok.)

CEBİR — (233 — 26 — 2 — 4 = Kasım kuşkusu).

CEHALET — «Şu parlâmento ne işe yarar?» diye düşünenlerin ortak nitelikleri.

CELSE — **(Oturum)** Celseyi açmak: Meclis Başkanının konuşmak için toplanmış olan üyelere işe başlanacağını bildirmesi. (Üyeler genellikle konuşmak yerine didişmek için toplandıkları için işe başlanamaz.)

İTALYAN USULÜ OYLAMA

SÖZÜMÜZ meclisten dışarı ama şu Meclisin her oturumunda sonuç vermeyen oylamalarla boşuna vakit kaybediliyor. Kürsüye bir sepet, 450 parlâmenterin adının okunuşu ve sepetin önünde oy atanlar kuyruğu... Her tur en azından yarım saat sürüyor. Yarım saat de tasnif.. boşuna zaman öldürmek. Oysa vaktiyle bir İtalyan firmasına elektrikli oylama sistemi ısmarlanmış ve 10 milyon ödenmişti... Bu sistem sayesinde milletvekillerimiz oylama sırasında sadece sıralarının kenarındaki düğmelere basmakla yetineceklerdi. Evetse yeşil düğmeye basacaklar, hayırsa kırmızıya. Çekimser kalmak istiyorlarsa sarıya... Bu sayede otomatik bir âlet başkanlık kürsüsünün yanındaki bir tabloda oylama sonucunu yine otomatik olarak gösterecekti. Boru değil, on milyon Türk lirası ödemişti bu millet bu sistem için! Lâkin sistem çalışmıyordu ve biz yine eski hamam eski tas diyerek sepetleri kullanıyorduk... Bunun nedenini sorduğumda, tecrübeli bir parlâmento muhabiri izah etti:

— Efendim, sistem çalışmasına çalışıyor ama milletin biribirine itimadı yok. Daha doğrusu başkanlık divanının parlâmenterlere itimadı yok. Yoklamada 300 milletvekili sayılıyor. Otomatik düğmelerle oylamaya gidilince beşyüz, altıyüz hattâ yediyüz oy çıktığı görülüyor.

— Acep sistem mi bozuk?

— Hayır, milletvekilleri, arkadaşlarının omuzlarından atlayarak boş sıralardaki düğmelere de basıyorlar!

Anlaşılan, iki el bir baş için ama; baş Meclis Başkanını da seçmeye kalkınca el sayısı çoğalıyor!

Evet sevgili Akbaba okuyucusu, İtalyan usulü oylamaya on milyon veriyoruz ve milletin Meclisine başkan seçmek için —hadi sandık olsa neyse— sepete baş vuruyoruz!

KOCAMAN LÂFLAR

Bana öyle bir değnek verin ki dünyayı yerinden oynatayım.

— ARŞİMED —

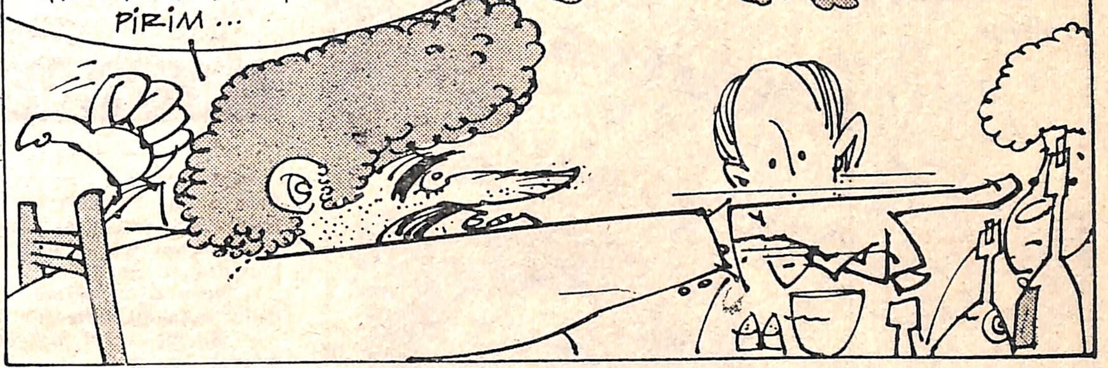
Bana öyle bir ikibuçuk lira verin ki, karnımı doyurayım.

— MARAŞLI AHMED —

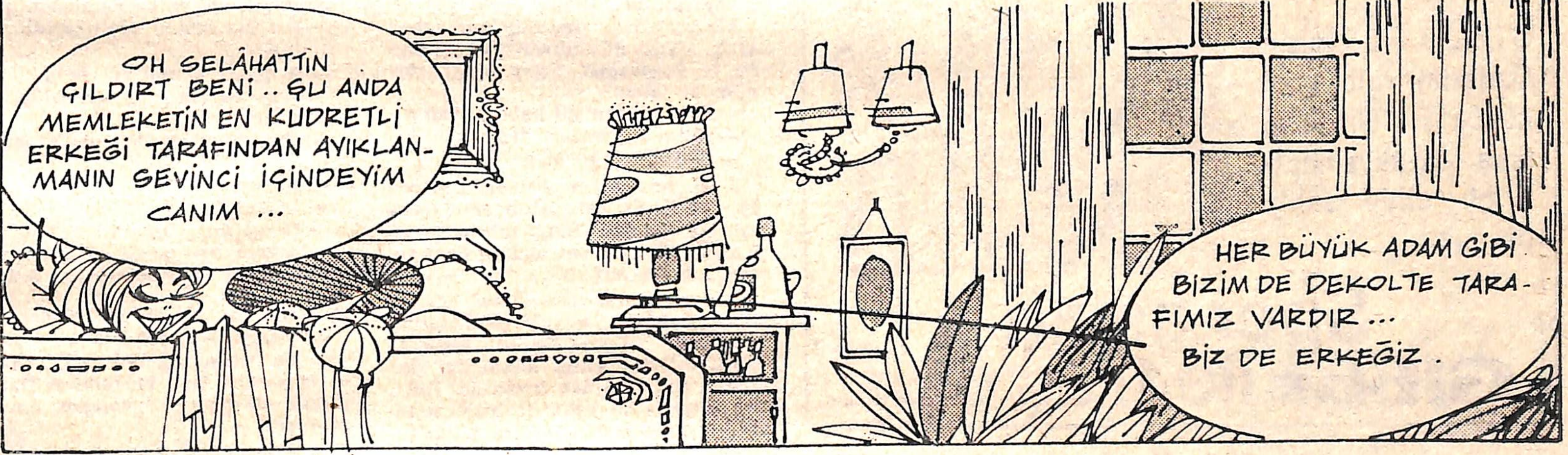
Selâhattin'in lâmbası

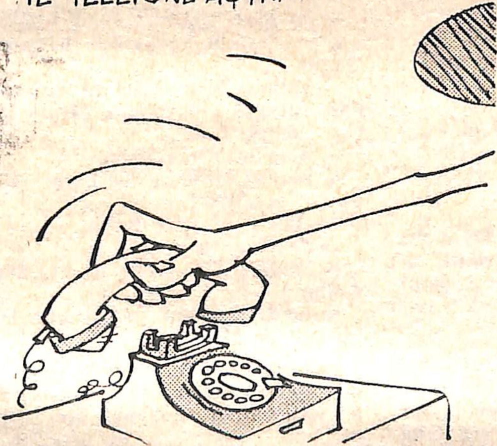
Yazan:
SUAVİ SÜALP
Çizen:
SEMİH BALCIOĞLU

İŞTE BÜTÜN BU PLÂNLARDAN HABERSİZ SELÂHATTİN O SIRADA GİZLİ BİR EVDE NEŞESİNİ BULUYORDU. YANINDA MEŞHUR MANKENLERDEN **LC 56** VARDI. (**LC** KADININ ADI VE SOYADIDIR .. **56** DA BELİNİN ÖLÇÜSÜDÜR.)

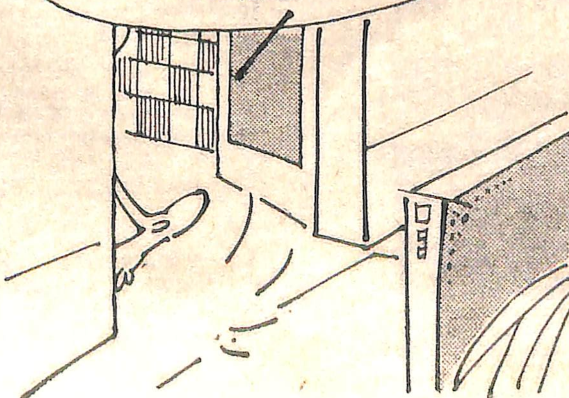

O SIRADA GİZLİ TELEFON ÇALDI. SELÂHATTİN YARI SİVİL BİR KIYAFETTE TELEFONU AÇTI.

Gökmen Özdenak :

"Ben de
Gibbs traş kremi
kullanıyorum,,
diyor.

Siz de, Gökmen Özdenak gibi bol köpüklü Gibbs'le traş olarak sıhhatli bir cilde sahip olunuz.

Spor asları Gibbs ile traş olur!

(İlâncılık : 583 — 186)

Başarınız ve istikbaliniz
tutumlu ve isabetli kararınıza bağlıdır.
Türkiye Vakıflar Bankasında
açtıracağınız her hesap
bu yolda sizin için
en büyük şanstır.

Türkiye Vakıflar Bankası

(Basın : 60515 - A - 20885 — 185)

Zıkkımın kökü

MUZAFFER İZGÜ

— 48 —

Sıkılıyordum... Her şey sıkıyordu beni artık. Geceleri kör lâmbanın ışığı altında meşin torbayı çıkarıyor, yazdıklarımı tekrar okuyor, tekrar yazıyordum. Anam:

— Ne yazıyon oğlum? dediğinde, peder cevabını veriyordu:

— Elleme, mâni yazıyor, asker mânisi... diyordu.

Bir gün Raziye'nin analığına:

— Nasıl, mektup alıyon mu Raziye'den? diye sordum.

— Get lan başımdan! dedi.

Zor tuttum kendimi.

Yavaş yavaş havalar ısınıyordu artık... Yazı düşünüyordum... Yazın ne iş yapacağız? Sefer ağayı gördüm bir gün:

— Gamyondan ne haber? dedim.

— Satdı deyyuslar, dedi.

— Yok mu bize bi mâvinlik?

— Olunca haber ederim ben yeğen, dedi. Şu çalışdığım gamyonun mâvini olmasa... Gerçi mâvin sepetlemek golay ya, patronun yeğeni yeğen... N'edecen?

Bir cumartesi iyice efkârlandım... Gece rüyamda Raziye'yi görmüştüm. «Hayırsız, vefasız» diyordu bana. O günü öğleden sonra aldım bir şişe şarap, indim ırmak kenarına. Bulanık suya baka baka devirdim şarabı... Çıktım setten yukarı, yürüdüm pazar yerine... Yakaladığım hamala sordum:

— Nerelisin?

— Gayseri'li...

— Nerelisin?

— Tokat'lı...

— Nerelisin?

— Buralı...

— Kimi arıyon ki sen? dediler.

— Garışmayın, dedim.

Sonunda hamalın biri:

— M. .... liyim, dedi.

— Lan, dedim, ben de M. .... liyim be!

— Hemşerim, hee?

— Hemşerin ya... Şeyi tanın mı sen, hani Ötegeçe'de otururlardı, adını unuttum, evlendi burda, getdi memlekete!

— Annat hele!

— Ne annadiym? Raziye'ydi avradının adı, M. .... e getdiler.

— E, çıkaramadım ki ben. Dur şeye sorak, bizim bi hemşeri daha var şurda, Gadir, ona sorak!

Yürüdük... Sinemanın orada sırtını duvara dayamış birine:

— Lan Gadir, bak hele, bu da bizim hemşeri oluyormuş lan, dedi.

Kadir doğruldu. Cam gibi gözleri vardı:

— Niresindensin ki sen? dedi.

— İçindenim...

— Biz köylüğünden...

— Sen şeyi tanın mı hemşerim, yahu bi türlü ismi hatırıma gelmiyor be. Hasan mıydı, Hössük müydü. Hani Ötegeçe'de otururlardı, burdan evlendi, sona aldı avradını getdi...

— Nerye?

— Memlekete.

Cam gözlü Kadir, gözlerini oynatarak:

— Dur dur lan hemşerim, bu Ferhat olmasın? dedi.

— Ferhat?

— He ya... Tanırım ben, bizim köye iki saat dutar onnarın köyü.

— Raziye avradının adı?

— He vallaha he, şindicik aklıma geldi.

Sanki Raziye'ye kavuşmuşum gibi içimden bir sevinç coştu geldi.

Kadir:

— Nidecen ki onları? dedi.

— Heç, dedim, çok severdim de hemşerimi.

— Onnar bu gış Isdanbıl'a getdiler.

— Nerye?

— Isdanbıl'a...

— Hepsi mi getdiler?

— Avradıynan gendi... Bakma biz burya geldik, gözünü sevem Isdanbıl'ın, bizim bi dayıogli var, hep Isdanbıl der, başga bişi demez.

— Demek Isdanbıl ha?

— He hemşerim, Isdanbıl... Onun bi hemşerisi var, Isdanbıl'ın Daşlıtarla'sında mı ne otururmuş, onnan getdiler...

— Hemşerilerim be, dedim...

— Hı, dediler.

— Siznen bi şarap içek mi?

— Niye ki?

— Heç, içek işde...

— Biz içmek ki.

— Bi kere içek!

Biribirlerinin gözlerine baktılar. Kadir:

— Vallaha bişe deyim mi sana gardaş, var get sen yoluna, şarabı içirip nedecen bizi?...

— Ayıp ettiniz vallaha!

— Zaman kötü gardaş kötü... Hadi var get işine!...

— Öleyse bi gave içek!...

— Sağol gardaş...

— Madem öyle, siz de sağolun, dedim...

Ardımdan şaşkın şaşkın baktılar, bu deli de kim diye...

Demek İstanbul, demek Taşlıtarla... Raziye orada, orada olmasa bile İstanbul'un herhangi bir yerinde...

O gece:

— Ana, dedim.

— Hı, dedi.

— Ben Isdanbıl'a gediyorum.

— Temelli mi?

— Bilmiyorum. Burda adam olamadık nasıl olsa, tuttuğumuz elimizde galdı. Babam eyi, eh âbim de ilerletti sanatını...

Anam içini çekerek:

— Oğlum, burda gözümüzün önünde dutsan bi iş? dedi.

— Yok ana gedecem... dedim.

— Babana dedin mi?

— Sen de!...

A K B A B A

Sahibi: Ergin ORTAÇ, yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap, dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası, sekreter: Selâmi M. Yurdatap, İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8 - 10, Daire: 3, İstanbul. Telefon: 22 18 11 Fiyatı: 125 kuruş.

— Hüviyetiniz... Hüviyetinizi göreyim!..

Teksas büyüktür

Bildiğiniz gibi Arkansas küçük bir yerdir. Ve bir Arkansas'lı, Teksas'a gider. Yine bildiğiniz gibi Teksas oldukça büyüktür.

İlk defa böyle bir yabancı yere ayak basan Arkansaslı, Teksas'ta bir gazinoya girer. Garson, fıçı büyüklüğündeki bira bardağını Arkansaslının önüne sürerken:

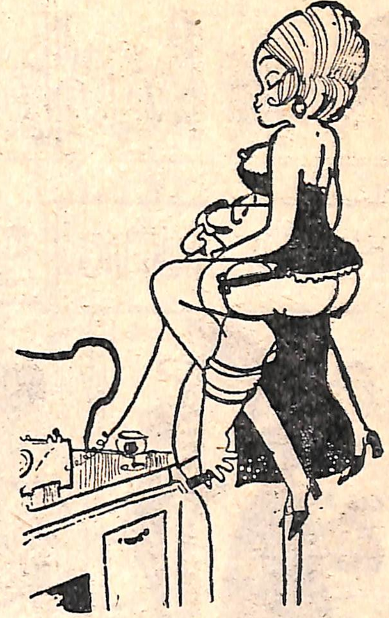
— Teksas'ta her şey büyüktür, der.

Arkansaslı az sonra bir jambonlu sandviç ister. Garson, bir aileyi doyuracak büyüklükteki sandviçi uzatırken:

— Teksas'ta, sandviçin bundan küçüğünü bulamazsınız, der.

Güç belâ sandviçi bitiren Arkansaslı, tuvaletin nerede olduğunu sorar. Bir kapıyı işaret ederler kendine. Fakat adamcağız yanlışlıkla işaret edilen kapının yerine yanındaki kapıyı açıp da, bir yığın insanın kulaç salladığı yüzme havuzunu görünce:

— Bu Teksas hiç de bana göre değil, diye mırıldanır. Gerçi tuvaleti jambonlu sandviçten de büyük ama kanallar tıkanmış, tuvalete gidenler pis suların içinde kalmış, zavallıları kimsecikler kurtarmaya gelmiyor!

— Alo, karıcığım bu akşam geç geleceğim... Omuzlarıma öyle iş yüklediler ki!..

Söz bir...

Adam, dört yıl sürecek bir geziye çıkıyordu. En güvendiği arkadaşına:

— Karımı sana emanet ediyorum, dedi. Ona iyi bak. Zira hâmiledir!

— Huzur içinde gidebilirsin, diye teselli etti arkadaşı. Söz veriyorum, dönüşünde onu bıraktığın gibi bulacaksın!

Adam gitti. Dört yıl sonra döndüğünde karısı yine hâmileydi!

Ne arıyor?

Babasıyla sirk'e giden çocuk, amuda kalkan palyaçonun ellerinin üzerinde pistin çevresinde tur attığını görünce:

— Bunun karısı da anneme benziyor galiba, dedi. Geldiğimizden beri adam hâlâ karısının sakladığı şeyi bulamadı!

Sohbet

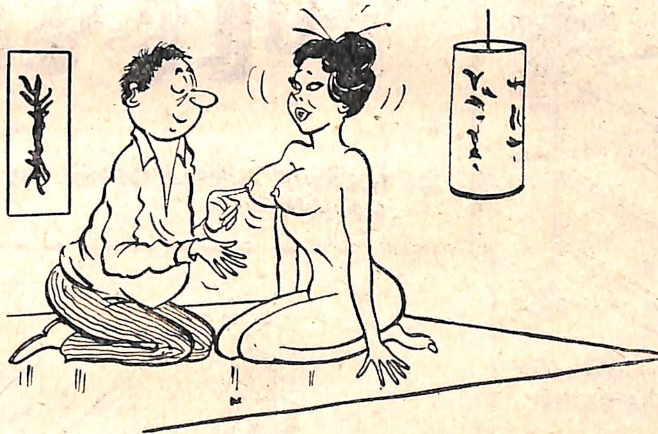
Bir damın üzerinde ay ışığına karşı yan gelip uzanan iki kedi, çağdaş resmi konuşuyorlardı. Biri sordu:

— En çok hangi ressamı beğeniyorsun?

— Walt Disney'i...

— Ama Walt Disney ressam değildir ki...

— Olabilir. Fakat fareleri o kadar güzel çiziyor ki...

— Dokunabilir miyim?..

— Çarparsa karışmam ama!..

Sır

Yeni hoppa daktilo, müdürün odasından neşeli neşeli çıkmıştı. Kendisini karşılayan yaşlı memureye:

— Aylığıma istediğim zammı yaptırdım, diye caka satınca, yaşlı kadın sordu:

— Nasıl başarabildin bunu?...

— Bu bir sırdır!..

Yaşlı kadın başını mânalı mânalı salladı:

— Anladım... Yatak sırrı!... diye mırıldandı.

Genç daktilo düzeltti:

— Hayır, yatak değil divan!...

Üçüz

Karısı üçüz doğurmuştu. Tanıdığı bir gazetenin ilân müdürüne haberi neşretmesi için telefon etti. İlân müdürü iyice anlamamıştı, sordu:

— Bir daha tekrarlar mısınız?

Adam sinirlendi:

— Allah göstermesin, çıldırırım sonra...

Tımarhanede

Yaşlı bir hasta, başhekime dert yanar:

— Artık yalnız değilim doktor bey, kulağıma durmadan sesler geliyor...

Doktor sorar:

— Peki, bu sesler sana ne diyor?

— Bilmiyorum, sağırım ben!

Ziyanı yok!

Beş yaşındaki Joel, küçük kardeşinin elinden tutmuş, arabalarla dolu bir caddede yürüyordu. Yolculardan biri:

— Aman çocuğum! diye bağırdı. Bu kalabalıkta kardeşini çiğneteceksin!

— Farketmez, dedi Joel. Evde daha iki tane kardeşim var.

Sabahleyin peder ağlamaklı baktı yüzüme:

— Var get oğlum, dedi. Biz bi şey olamadık, bâri sen ol! Amma gene gel memleketine, unutma buraları!...

Üç beş kuruş param vardı. Bir sepetin içine doldurdu anam eşyalarımı...

Raziye'nin analığına:

— Isdanbıl'a gediyorum, selâm söyliyecen mi? dedim.

Başka lâf bilmez ki kadın:

— Lan get başımdan! dedi, o kadar.

Bir tek birader geldi istasyona...

— Ağlama lan gardaş, dedim.

— Gel ha! dedi, e mi, gel gene!

Düdükler öttü, lokomotif bağırdı, tekerlekler döndü...

Bir tek şey kalmıştı bunca çileli hayattan gözlerimin önünde, sallanan bir mendil, Ali'nin mendili...

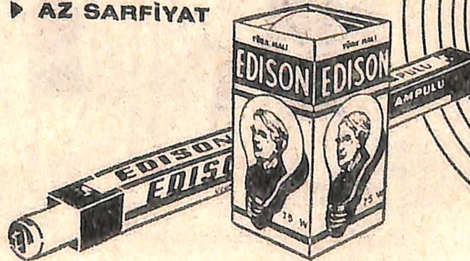
— Gel ha gardaş, geri gel! diyordu ağlaya ağlaya...

Yağmur yağıyordu yine Adana ovasına, ekşi ekşi, insan teri gibi...

SON

EDISON

BOL IŞIK ▶ AZ SARFİYAT

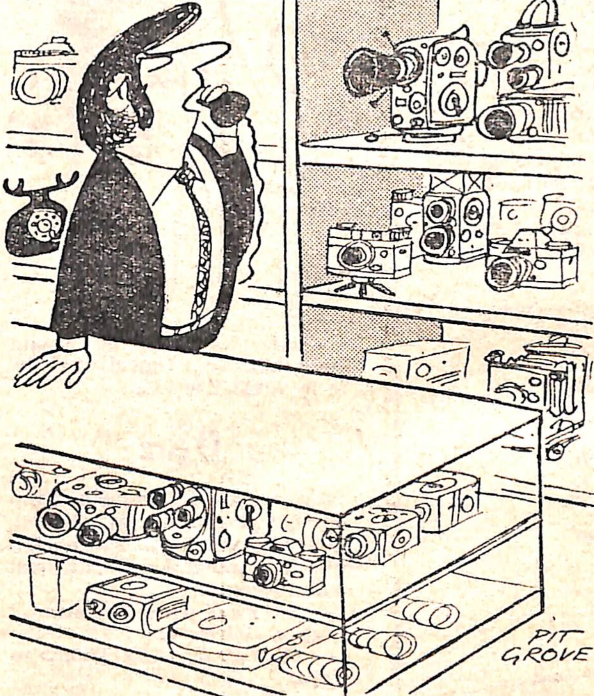
geceyi gündüz yapar!

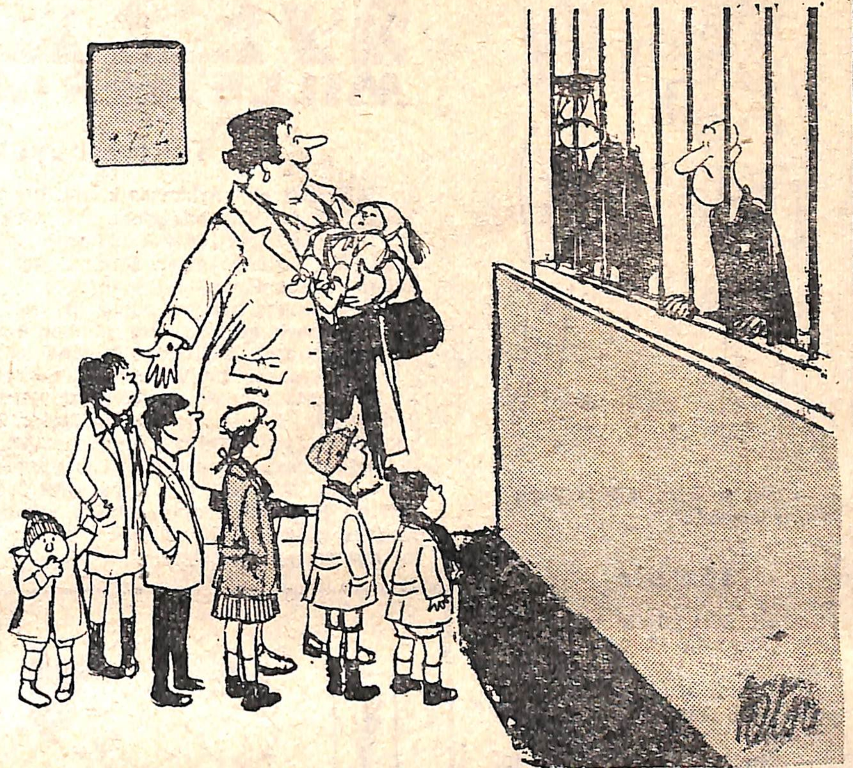
1879'da elektrik ampulünü icad eden Edison

(İlâncılık : 531 — 187)

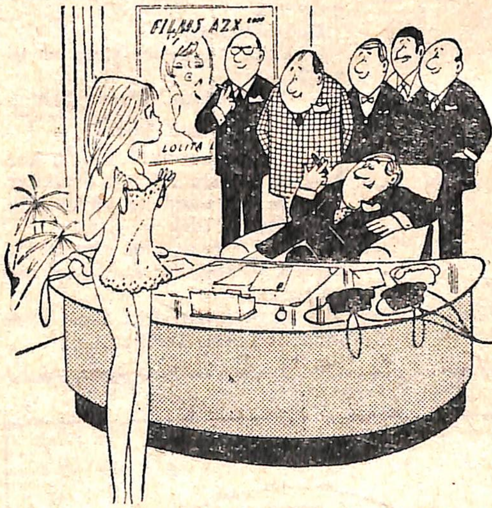
Dünya karikatürler!

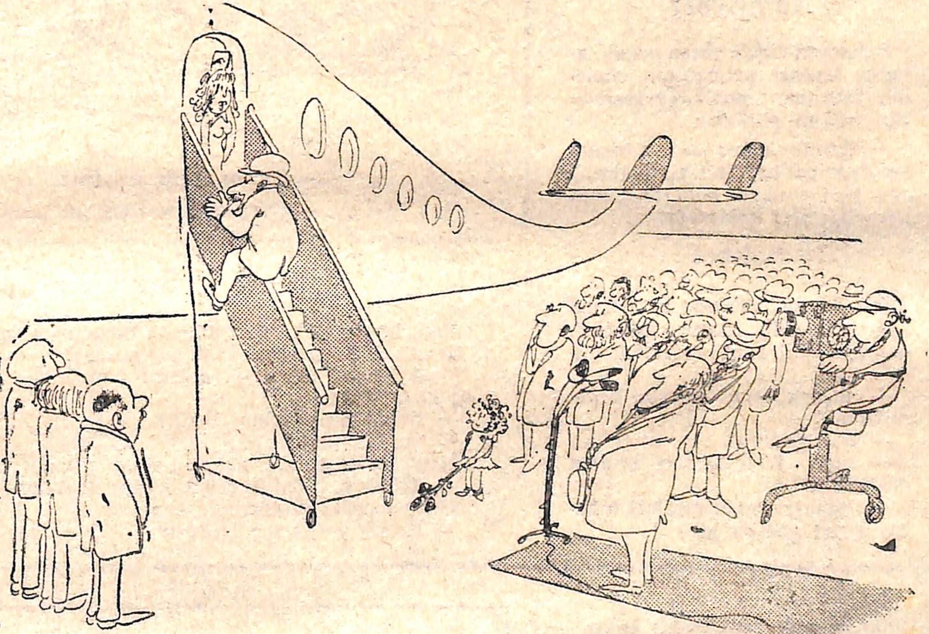
— MAALESEF BAYAN... BUGÜN BULUŞMAMIZ İMKÂNSIZ. BÜTÜN GÜN FİLM KAMERALARININ ÖNÜNDEYİM !..

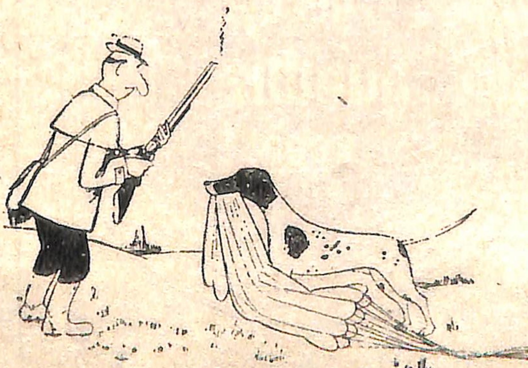
— İÇERİYE GİRELİ SEKİZ YIL OLUYOR ... İŞTE, İSTERSEN KENDİN SAY !

— İNGİLİZCE BİLMEDİĞİNİZİ ÖNCEDEN SÖYLEMENİZ GEREKİRDİ !..

YAZISIZ

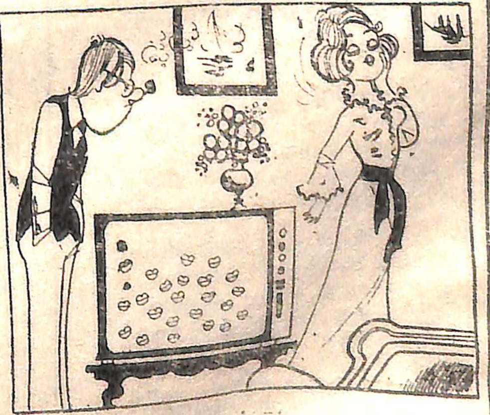
YAZISIZ

— HAYIR, BU GECE HİÇ SIKILMADIM ...

— TELEVİZYONDA EN SEVDİĞİN ARTİSTİ ...

— BOL BOL SEYRETTİM !...

"- Nasıl şaşırmam! Bilet alırken birinci sınıf istememiştim ki. Hem çok bir para da ödemedim üstelik.

- İyi ya zaten burası Ekonomi Mevkii. Ve bunun gibi daha iki büyük Ekonomi Mevkii salonu var.

- Şu yaldızlı değil de kırmızı koltuklu olan salon mu? Hani bizim mutfağın yanındaki.

- Orası bizim mutfağımız değil. Onların mutfağı. Bizim mutfak arkada. Bir başka mutfak daha olacak öbür uçta.

- Her taraf birinci sınıf gibi... Asıl birinci sınıf acaba nerede? Çok merak ediyorum.

- Ta ileride olmalı, buradan görülmez.

- Özür dilerim. Tuvaletlere hangi koridordan gidiliyordu.

- Hangisi olursa. Tam 12 tane tuvalet var... Yalnız sizin gibi hoş bir kız kolay kaybolabilir... aman dikkat edin."

İşte PanAm'ın 747'lerinde durum böyle...

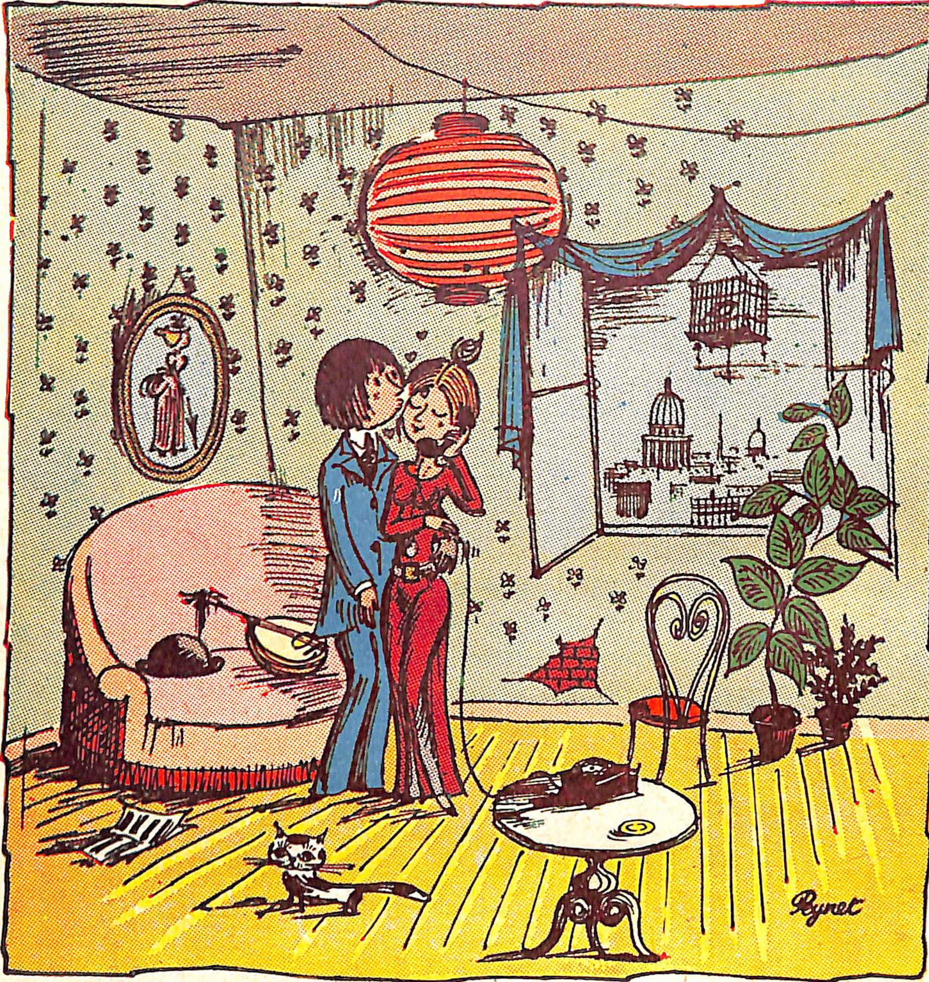
PanAm 747

En rahat, en ferah yolcu uçağı

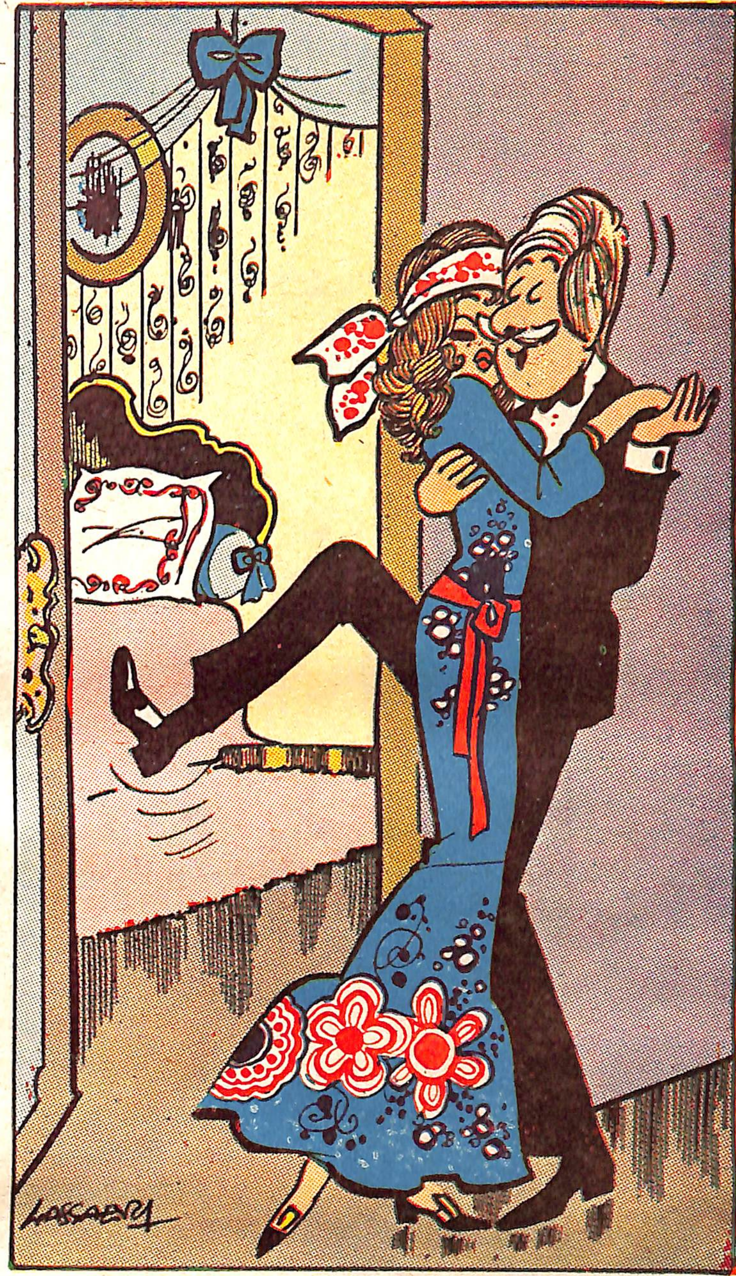
PanAm seyahat acentenize veya bize baş vurun;
PanAm İstanbul, Tel: 47 45 30 - 47 04 02 ● PanAm Ankara, Tel: 18 21 70/74 ● PanAm İzmir, Tel: 33 472 ● PanAm Adana, Tel: 1501

(Manajans : 3882 — 188)

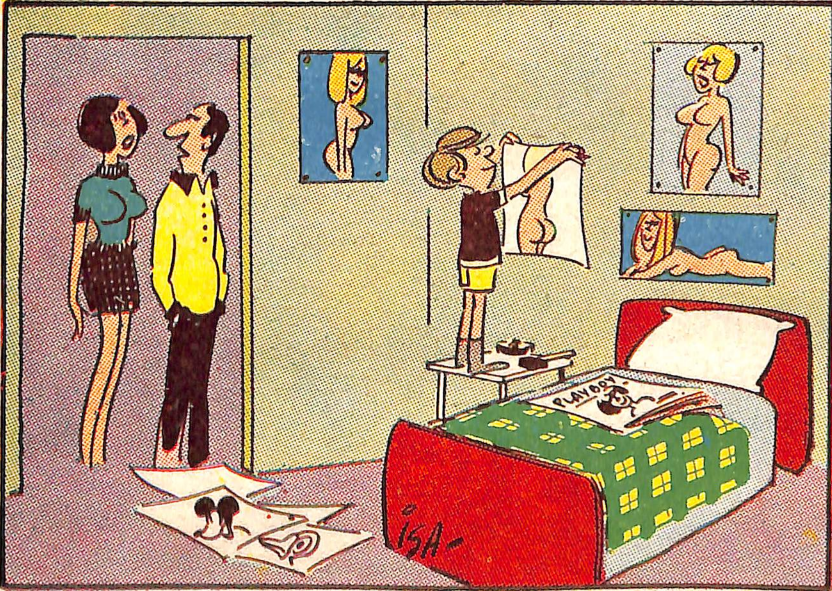
Akbaba

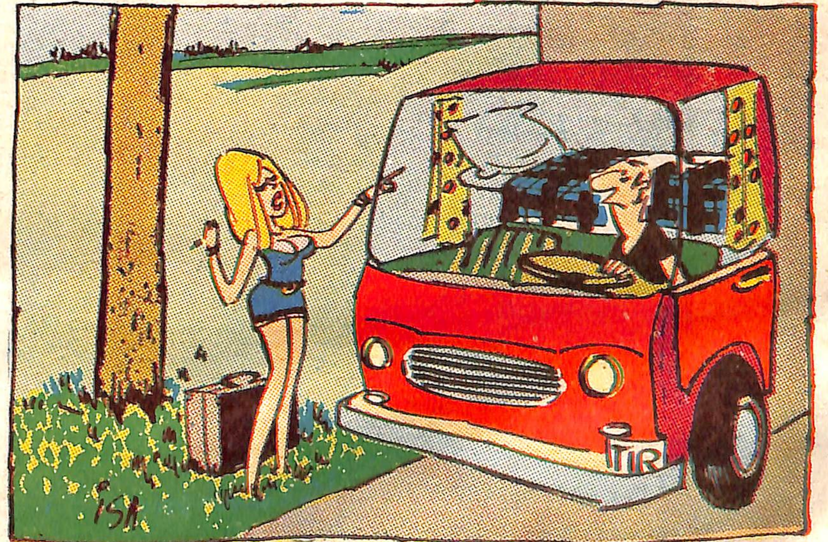
— ALO ANNECİĞİM, SANA MÜSTAKBEL DAMADINI TANITAYIM... ÇAPKIN GÖZLER, OKŞAYAN ELLER, HARARETLİ KUCAKLAYIŞ VE .. ATEŞLİ ÖPÜŞLER !..

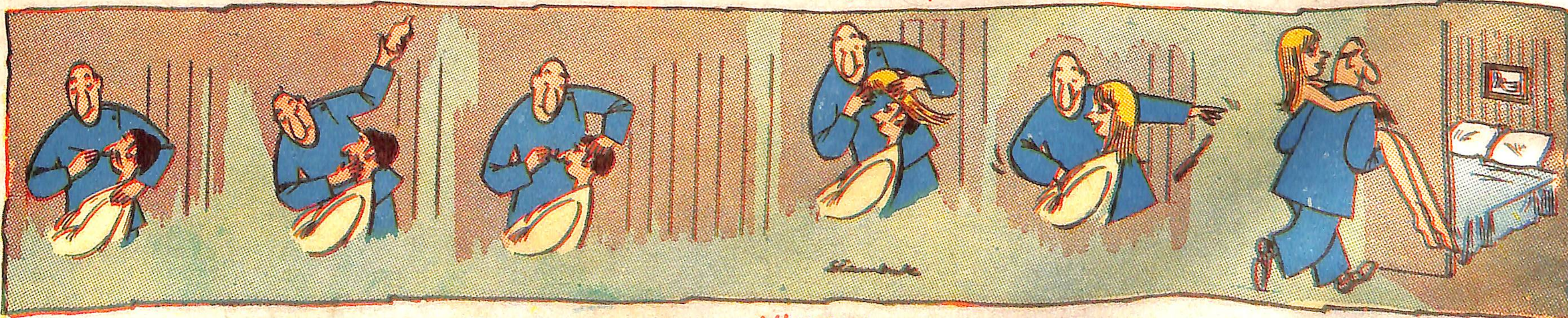
— ŞİMDİ DE DANSA ARA VERİP ŞÖÖÖYLE BİR DİNLENELİM !..

— BİRAZ ANLAYIŞLI OL CANIM, OĞLUMUZUN VAKTİNDEN ÖNCE DOĞDUĞUNU UNUTMA !..

— HAYIR, TEŞEKKÜR EDERİM... BENİM YOLUM ORASI DEĞİL, BURASI !..

YAZISIZ